



Ahed Tamimi, "Filistin'in cesur kızı"na...

Ahed bir halkı temsil etmekte; on yıllardır direnen ve savaşılan Filistin halkını. İsrail askerleri ise orada işgalci, ırkçı ve terörist bir devletin temsilcileri. Ahed ile İsrail askerini karşı karşıya getiren şey tam da bu tarihsel olgudur. Ahed'in öfkesi, cesareti ve fedakarlığı Filistin direnişinin yarattığı birikimden

ve tarihsel haklılıktan besleniyor.

Filistin'de direnmek ve ölmek her çocuk için gündelik bir iş. Her gün okula ya da çocuk bahçesine gider gibi savaş alanına iniyorlar çünkü. Faris örneğinden olduğu gibi. Bu nedenle onlara "Filistin'in taş generalleri" denildi. Bugün ise cesaretleri ile dünyayı sarsıyorlar.



Faşist diktatörler de, diktatörlükler de kapitalist düzenin eseridir!

s.21

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 01
5 Ocak 2018 • 1TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak13.net

Sermayenin çok yönlü saldırıları devam ediyor...



İşçi sınıfı ve emekçileri çetin bir mücadele yılı bekliyor!



3

AKP kendi kontrgerillasını inşa ediyor

Bugün koruma zırhı ile donatılmak istenenler, dün devlet tarafından kendilerine verilen kibritle 2 Temmuz'da Madımak'ı tutuşturanlardır.



4

Tek tip elbise saldırısı gündemde...

Tek tip elbise bir teslim alma saldırısıdır. Dün nasıl direnildi ise, bugün aynı bilinç ve kararlılıkla direnilecek, devrimci irade teslim alınamayacaktır.



19

Toplumsal gelişmede kadının konumu

Kollontay, on dört ders boyunca gerçekten de kadının toplumsal konumu ile üretimde üstlendiği işlev arasındaki kopmaz bağı açıklamaya girişir.

Kurultaya giderken... Gençliği örgütlenme seferberliğinin adımları

s.16

İran'da kitle hareketi ve handikapları

s.12

Sermayenin çok yönlü saldırıları devam ediyor...

İşçi sınıfı ve emekçileri çetin bir mücadele yılı bekliyor

SERMAYE DÜZENİNİN ZOR YILI: 2018

Sermaye düzeni bir dizi alanda biriken sorunlar eşliğinde, kendisi açısından zorlu geçecek bir yıla girmiş bulunuyor. Başta AKP şefleri olmak üzere, düzen muhalefetinden ekonomistlere, burjuva köşe yazarlarından uluslararası değerlendirmeye kuruluşlarına kadar hemen herkes bu gerçeğe işaret ediyor.

Türkiye kapitalizmini 2018 yılında en çok bunaltacak sorun alanı ise açık ki ekonomi olacak. Kendisini giderek daha çok hissettiren kriz olgusu ve buna bağlı olarak artan işsizlik, yükselen enflasyon rakamları ve önüne geçilemeyen istikrarsızlık sermaye düzenini şimdiden ürkütüyor. Kriz ortamının dolaysız olarak büyüttüğü sosyal sorunlar ise Türkiye kapitalizmi açısından bir başka önemli açmaz. Zira, bugünün Türkiye'sinde sosyal ve iktisadi sorunlar toplumsal yaşamda huzursuzluğun en temel kaynağı ve düzenin bu sorunlara kısa vadede bir çözüm üretmesi mümkün görünmüyor. Dahası, krizi yönetebilmek adına devreye sokulan yıkım programları emekçilerin yaşam koşullarını ağırlaştırırken, toplum içerisinde ciddi bir öfke birikmesine yol açıyor. Bu nedenle, önümüzdeki süreç içerisinde sosyal bir hareketliliğin patlak verme ihtimali sermayenin uykularını kaçırmaya fazlasıyla yetiyor.

Siyasal alanda yaşanan kriz ve belirsizlikler ise sermaye düzenini 2018 yılında bunaltacak bir diğer sorun alanı olarak öne çıkıyor. Zira, Erdoğan yönetiminin giderek bir ağırlığa dönüşmesi ve aşlamayan rejim krizi, iç ve dış politika alanında yaşanan iflaslar, bölgesel ölçekte kendisini dayatan Kürt sorunu, emperyalist dünya ile gerilen ipler vb. sorun alanlarının 2018 yılında sermaye düzeninin önüne daha kapsamlı sonuçlar çıkarması kaçınılmaz görünüyor. Öyle ki, bugüne kadar bir biçimde idare edilen siyasal sorunların 2018 yılında sermaye düzenine ciddi faturalara dönüşeceğini kimi burjuva yazarlar dahi dillendiriyor. Çünkü siyasal krizi yönetecek enstrümanların giderek tükendiğini onlar da

görüyorlar.

Yaklaşan seçim sürecinin düzen siyasetinde suları daha da ısıtacağı ise bir başka gerçeklik. Başta iktidar partisi olmak üzere, düzen siyasetinin öne çıkan aktörleri şimdiden 2018 yılını seçim yılı ilan ettiler ve tüm hazırlıklarını bu yönde yapmaya başladılar. Son seçim dönemlerinin toplumsal dengeleri alt üst edecek gelişmelere sahne olduğu hatırlanırsa, 2018 yılının da Türkiye toplumunda ciddi kırılmalara yol açacak sarsıcı olaylara sahne olabileceğini söylemek yanlış olmayacaktır.

Düzen cephesinde yaşanan gelişmelerin seyri nereye varır şimdiden ortaya koymak zor. Fakat ekonomik ve siyasal açıdan derinleşen kriz dinamiklerinin en çok işçi sınıfı ve emekçileri vuracağı, toplumsal yaşam üzerinde büyük tahribatlar yaratacağı fazlasıyla açık.

2018 YILI İŞÇİ VE EMEKÇİLER AÇISINDAN ÇETİN GEÇECEK

İşçi sınıfı ve emekçiler 2018 yılını kapsamlı saldırı dalgası ile karşıladı. Başta sefalet ücretleri olmak üzere, emekçilere açlık ve yoksulluk koşullarını dayatan sermaye aynı zamanda zorunlu arabuluculuk ve otomatik BES gibi uygulamaları da resmen başlatmış oldu. Tüm bunların yanı sıra, temel tüketim malzemelerine ve vergilere yapılan zamların 2018 yılında emekçilerin sefaletini daha da derinleştireceği ortada.

Kapıda ise çok daha kapsamlı saldırılar bekliyor. Yapısal reformlar adı altında gündeme getirilen saldırı furçasının başında ise kıdem tazminatı hakkının gaspı yer alıyor. Krizin faturasını emekçilere kesmek için formüle edilen kısa ve orta vadeli ekonomi programlarının katı bir şekilde uygulanacağı ise sık sık AKP iktidarı tarafından dillendiriliyor.

Ekonomik-sosyal saldırılara paralel olarak seyreden siyasal saldırılar, 2018 yılında işçi ve emekçileri tam bir cendere içerisine almayı ve hareketsiz bırakmayı amaçlıyor. Zira sosyal sorunları giderek derinleşen emekçilerin zapturapt alın-

ması sermaye düzeni açısından kritik bir önem taşıyor. Sermayenin demir yumruğu olarak çalışan Erdoğan yönetimi, grev-eylem yasaklarıyla, söz, basın ve örgütlenme hakkının gasp edilmesiyle, demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırılmasıyla, katı polis devleti uygulamalarıyla bunu başarmayı umuyor. Dahası, toplumsal mücadeleleri kanla bastırmak için paramiliter güçlerin önünü açıyor, kontra yöntemleri yasal kılıflar içerisine alarak meşrulaştırmaya çalışıyor.

Tüm bu olgular göstermektedir ki, işçi sınıfı ve emekçileri çetin bir mücadele yılı bekliyor.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, DEVRİMCİ VE İLERİCİ GÜÇLER ZORLU MÜCADELE GÜNLERİNE HAZIRLANMALI

Bugün için Türkiye toplumunu kuşatan gerici atmosfer yanıltıcı olmamalıdır. Zira, kendi yapısal sorunları derinleşen sermaye düzeni saldırganlaştıkça sosyal çelişkileri büyütmekte, toplum içerisinde çeşitli mücadele dinamiklerini güçlendirmektedir. Türkiye'de yakın dönem içerisinde işçi sınıfının ortaya koyduğu mücadele pratikleri bunu açık bir olgu olarak gösterirken, koyu bir gericilikle yönetilen İran toplumunda sosyal sorunlar üzerinden baş gösteren eylemler bu gerçeği bir başka cepheden doğrulamaktadır.

Gelişmelerin seyri hakkında açık bir fikre sahip olan sermaye düzeni hazırlıklarını bu yönde yapmaktadır. Son çıkan KHK'lar bunu tüm çıplaklığı ile bir kez daha göstermiştir. Sermaye düzeninin kitle hareketlerini zorbalıkla bastırmaya, dahası öncüsüz bırakmak için sokakta ve hapisanelerde devrimci direniş çizgisini ezmeye hazırlandığı tartışmasız bir gerçeklik.

Bu nedenle, başta öncü işçiler olmak üzere, devrimci ve ilerici güçler de çetin mücadele günlerine şimdiden hazırlık yapmalı, konumlanışını, eylem çizgisini ve siyasal pratiğini yeni dönemin ihtiyacına göre şekillendirmelidir.

Sermaye düzeninin kitle hareketlerini zorbalıkla bastırma-ya, dahası öncüsüz bırakmak için sokakta ve hapisanelerde devrimci direniş çizgisini ezmeye hazırlandığı tartışmasız bir gerçeklik.

Bu nedenle, başta öncü işçiler olmak üzere, devrimci ve ilerici güçler de çetin mücadele günlerine şimdiden hazırlık yapmalı, konumlanışını, eylem çizgisini ve siyasal pratiğini yeni dönemin ihtiyacına göre şekillendirmelidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/01 * 5 Ocak 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak13.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AKP kendi kontrgerillasını inşa ediyor

Kapitalist sistemin bekası için siyasi rejimin gerektiğinde faşizan bir karaktere büründüğünü, hem Türkiye'den hem de diğer ülkelerde yaşanan tecrübelerden biliyoruz. İtalya'da Mussolini, Almanya'da Hitler ve İspanya'da Franko dönemleri bu gerçeğin en bilinenleri. Bu dönemlerde faşist diktatörlükler sadece devletin şiddet aygıtları ile yetinmemiş, açık-gizli paramiliter güçleri ve kontrgerilla tarzı yapılanmaları da etkin bir şekilde kullanmıştır.

Türkiye'de de sermaye devletinin "sivil" faşist çeteleri ve kontrgerilla yöntemleri gerek sosyal mücadeleler, gerekse Kürt hareketi karşısında sık sık kullandığı biliniyor. Gelenen süreçte ise AKP iktidarı bu konuda çok daha pervasız adımlar atmış bulunuyor.

Erdoğan AKP'si tarafından son açıklanan KHK ile "15 Temmuz ve devamı" niteliğindeki olaylar karşısında inisiyatif gösterecek "sivil" unsurlara yasal dokümanlılık getirildi. Böylece olası bir toplumsal hareketlilik karşısına çıkarılacak olan gerici-faşist kontra güçler hem cesaretlendirildi hem de önü açıldı.

Yakın zaman içerisinde reislerine bağlılıklarını göstermek için ellerinde silahlarla sosyal medyada poz verenler, referandumda 'Hayır' diyenlerin eşlerinin kendilerine helal olduğunu söyleyenler, barış bildirisini imzalayan akademisyenleri "kan banyosu yaptırmakla" tehdit eden Sedat Peker gibi kontra-mafya şefleri dokümanlılık zırhı ile korunma altına alındı.

AKP iktidarının dinci-faşist grupları sokağa salma konusunda pervasızlığı biliniyor. Hatırlanırsa Kobanê eylemlerinde gerici çeteler insan avına çıkmıştı. Başarısız darbe girişiminde bir kez daha sahneye çıkan cihatçı çeteler "demokrasi kahramanı" ilan edilmişlerdi. Yakın tarihimizin sayfalarını geriye doğru çevirecek olursak karşımıza sermaye devletinin oldukça kabarık linç sicili çıkacaktır. Tutsak ailelerinin, devrimci öğrencilerin, Kürt halkının ve ilerici toplumsal muhalefetin eylemlerine yönelik saldırılarda lin-



Bugün koruma zırhı ile donatılmak istenenler, dün devlet tarafından verilen kibritle 2 Temmuz'da Madımak'ı tutuşturanlardır. 12 Eylül öncesi Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Malatya'da Alevi evlerine önce çarpy işareti atıp ardından insanları, hamile kadınları karnındaki çocuklarıyla birlikte öldürenlerdir.

çe uğrayan insan sayısı oldukça fazladır.

Devlet adına konuşanların kontrgerillayı sahiplenmesi ise olağan bir davranış halini almıştır. "Bin operasyon" ile ilgili konuşacak olmasını duvardan çekilecek tuğlaya benzeten Ağar'dan, Çatlı gibi kontrgerilla tetikçileri için "kurşun atan da yiyen de şerefli" diyen Çiller'e kadar konuya dair söz söyleyenlerin hepsi aynı kanlı hamuru yoğuran ve bu hamurda yoğrulanlardır.

Bugün koruma zırhı ile donatılmak istenenler, dün devlet tarafından kendilerine verilen kibritle 2 Temmuz'da Madımak'ı tutuşturanlardır. 12 Eylül öncesi Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Malatya'da Alevi evlerine önce çarpy işareti atıp ardından insanları, hamile kadınları karnındaki çocuklarıyla birlikte öldürenlerdir. Sokak ortasında aydınları, devrimcileri, okulunda öğrencileri, fabrikasında grevci işçileri öldürenler, kahvehaneleri tarayanlar aynı karanlık şebekelerdir. Kuşkusuz bu katiller o zaman da devlet koruması altındaydılar. Demirel'in meşhur "bana sağcılar adam öldürüyor de-

dirtemezsiniz" sözü bu gerçeğin itirafıdır.

Şimdilerde din sarığı altında hareket eden gruplar o günlerde de kanlı mesailerine devam ediyorlardı. Denizler Amerikan emperyalizminin 6. Filo'sunu denize dökerken, onlar 6. Filo önünde secdeye duruyor, ellerindeki kalın sopalar ve silahlarla devrimcilere saldırıyorlardı. Faşistlerin eğitim gördüğü komando kamplarında, CIA karargâhlarında eğitimlerini tamamlamış olanlar kendileri gibi tetikçi yetiştirmek için işkence ve infazların derslerini veriyordu. Sömürsüz, daha güzel bir dünya, bağımsız bir ülke isteyenlere karşı dinci-faşist çeteler aynı safatta, karşı devrim kampında buluşmuştu. İsimleri kimi zaman "Ülkü Ocakları" kimi zaman "Milli Türk Talebe Birliği" idi! "Vatan" adına, "din" adına yapamayacakları şey yoktu; Bahçelievler'de 7 TİP'li gencin vahşice öldürülmesi gibi...

Bahsedilen bu kontrgerilla tetikçileri, tarihimizin karanlık zaman tüneline gizlenmiştir. Görev sıraları geldiğinde inlerinden çıkmış ve kan dökmüşlerdir.

İşte şimdi son KHK ile sırtı sıvazlanan, çeşitli kamplarda eğitime tutulduklarından bahsedilen bu dinci faşist çeteler yeni bir görev için hazırlanmaktadır.

Bu yeni kontra örgütlenmenin ilk yapı taşları Haziran Direnişi döneminde, "esnaf duyarlılığı" adı altında döşenmişti. Osmanlı Ocakları ve SADAT gibi çeteler bu dönemde daha da ön plana çıktı, palazlandı. 15 Temmuz sonrası dernekleşen Halk Özel Harekât adlı çete de bir başka linç şebekesidir. İşte şimdi bu girişim daha da detaylandırılarak emre hazır hale getirilmektedir. Tıpkı şu günlerde İran'da son yaşananlar nedeniyle yeniden gündeme gelen Besiç milisleri gibi...

Yaşanabilecek bir toplumsal eylemin, hatta bir işçi grevinin bastırılması için bu paramiliter güçler devreye sokulacaktır. Ancak bu tetikçiler sadece önceden seçilmiş, askeri eğitim almış kişilerden oluşmayacaktır. Son KHK ile kitlesel linç gürhu yaratılmaya çalışılmaktadır. Maraş Katliamı'nda olduğu gibi aynı mahallede yaşayanların komşularının katili olması istenmektedir. Bugün Alevilerin yaşadığı evlerin işaretlenmesi önümüzdeki sürecin ipuçlarını vermektedir.

Sonuç olarak yeni bir kontra yapılanmaya tanık olmaktadır. Karanlık suç şebekelerini etkisizleştirmek, yeni provokasyonların ve katliamların önüne geçmek ise, işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik, kitlesel ve militan mücadeleleri ile mümkün olabilir.

**Binalı Yıldırım
KHK'yı
eleştirenleri
darbeci ilan etti**

696 sayılı KHK'yla paramiliter çetelerinin önünü açan ve iktidarı tehlikeye sokacak her türlü eylemi bir iç savaşa çevirmeye zemin hazırlayan AKP, KHK'ları eleştirenleri de "darbeci" ilan etti. Binalı Yıldırım, AKP Burdur İl Kongresi'nde yaptığı konuşmada KHK'ya yönelik eleştirilere karşı "Buna kim itiraz ediyorsa bizim için darbeciden farkı yoktur" dedi.

Konuşmasında "Bir daha darbe girişimi olursa vatandaşlar sokağa çıkmasını mı?" diyen Yıldırım, söz konusu KHK ile ilgili hukuki düzenlemeye ihtiyaç olmadığını söyleyerek, KHK'yı "darbecileri emniyete teslim edenler için çıkarıldıklarını" iddia etti. Yıldırım, "Buna kim itiraz ediyorsa bizim için darbecilerden farkı yoktur" diye konuştu.

Tek tip elbise saldırısı gündemde...

Devrimci irade teslim alınamaz!

Toplumun farklı kesimleri tarafından tepkiyle karşılanan tek tip elbise saldırısı OHAL'e dayanarak çıkarılan son KHK'lar ile yasalaştı. Sermaye devleti, devrimci tutsaklara yönelik "tredman" - "islah" politikasının bir parçası olarak 12 Eylül'den beri bu dayatmada bulunmuş, ancak her seferinde devrimci tutsaklar kararlı duruşları ve can bedeli direnişleri ile bu saldırıyı püskürtmüştür.

Sınıflı toplumlardan miras olarak ege-menlerin yönetme ve baskı araçlarından biri olan hapishaneler, kapitalist düzen-de yeni tekniklerle "zenginleştirilmiştir". Hapishaneler, sömürü düzeninin devamı için toplumun devrimci, ilerici ve muhalif her kesimini susturma, teslim alma ve yok etme amacıyla çok çeşitli "bilimsel" metotlarla, "islah etme" merkezlerine çevrilmek istenmiştir.

Hapishane yapmakla övünen Türk sermaye devletinin, gerçekleştirdiği katliamlardan görüldüğü üzere, fiziken yok etme konusunda da sicili oldukça kabarıktır. Öte yandan emperyalist merkezlerde türetilen psikolojik teslim alma yöntemlerinden/işkencelerinden de faydalanmışlardır. Türlü işkence metotlarını denedikleri Türkiye hapishanelerinde tek tip elbise dayatması, F tipleri gibi saldırılar bir "tredman politikası" olarak devreye sokulmaktadır. Devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden ve değerlerinden kopartarak "arındırma" ve bu şekilde düzene "kazandırma" yani "ehlileştirme" hesabına dayalı olan bu politikalar, Türkiye'de özellikle 12 Eylül askeri faşist cunta dönemi ve sonrasında sürekli gündemde tutulmuştur. 12 Mart döneminde tam olarak yaşama geçirilemeyen uygulamalar, 12 Eylül'le birlikte bir kez daha gündeme getirilmiştir.

Toplumsal muhalefetin yükselen devrimci dalgasından, işçi hareketinin güçlenmesinden ve Kürt halkının uyanışından "ders alan" sermaye sınıfı ve devleti 12 Eylül vesilesiyle "dikensiz gül bahçesi" yaratma projeleri için zorbalığı ve zulmü daha da yoğunlaştırmıştır. Hapishaneler bunun adeta laboratuvarı olmuş, içeride toplumun en ileri ve örgütlü kesimlerini acımasız yöntemlerle teslim almak ve yok etmekle, toplumun geri kalanına, dışarıya mesaj verilmek istenmiştir.

Tek tip elbise dayatması da sermaye devletinin bu acımasız saldırılarının bir parçası olmuştur. Devrimci ve ilerici tutsaklar tek tip elbise dayatmasıyla devletin ne amaçladığı, bu saldırının ideolojik arka planının ne olduğu konusunda net bir bilince sahip olmuşlardır. Denilebi-



li ki tek tip elbise dayatması devletin tredman adı altında teslim alma ve kimliksizleştirme saldırılarının simgesel bir unsurudur ve bu nedenle bu saldırı her gündeme geldiğinde devrimci tutsaklar ölümüne bir direnişle karşılık vermişlerdir.

Askeri faşist cunta koşullarında devrimci tutsaklar saçları asker gibi kesme, 'hazırol'da bekleme, askeri marş okuma vb. dayatmaların yanı sıra, tek tip elbise giymeye zorlanmıştır. Tek tip elbise uygulaması 12 Eylül 1980 darbesi sonrası başlayıp, 1989'a dek çeşitli aralıklarla gündeme getirilmiştir.

Tek tip elbise dayatmasını uygulamak için tutsakların giysilerine işkenceyle el konulmuş, zorla tek tip elbise giydirilmek istenmiş, bunu kabul etmeyen tutsaklar işkenceye ve baskıya uğramıştır. Tutsakları tek tip elbiseye zorlamak için mahkemeye gitme, revire çıkma, avukat-ziyaretçi vb. görüşlerini yapma, havalandırma kullanma gibi hakları tek tip elbise koşuluna bağlı tutulmuştur.

Çeşitli genelgelerle farklı zamanlarda gündeme getirilen bu saldırıya karşı Diyarbakır'da, Metris'te, Mamak'ta, Sağmalcılar'da ve daha pek çok hapishane-de direniş gösterilmiş, açlık grevleri ve ölüm orucu eylemleriyle yanıt verilmiştir. Her seferinde devrimci tutsaklar bu saldırıya dişe diş bir mücadeleyle karşı koymuşlardır. Tek tip elbiseyi giymeyi kabul etmeyen tutsaklar mahkemelere iç çamaşırlarıyla çıkmış ya da duruşmalar-da elbiseyi yırtmışlardır.

Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde askeri uygulamaların, işkencelerin ve "tek tip kıyafet" dayatmasının son bulması için 14 Temmuz 1982 yılında PKK'li tutsaklar tarafından ölüm orucu eylemi başlatılmıştır. Ölüm orucunda Kemal Pir, Mehmet Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek ölümsüzleşmiştir.

11 Nisan 1984'te Metris'te gerçekleşen ölüm orucu eylemi ise 75 gün sürmüş, Devrimci Sol ve TİKB tutsakları tarafından başlatılan ölüm orucunda Devrimci Sol'dan Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci ve TİKB'den M. Fatih Öktülmüş ölümsüzleşmiştir.

Ölüm oruçları ve gösterilen direnişler tek tip elbise dayatmalarını geriletse de, bu dayatma 1987'ye kadar sürer. O zamana dek sıkıyönetim askeri cezaevi idarelerince uygulatılan tek tip elbise dayatması 17 Ağustos 1987'de cezaevleri tüzüğünde yapılan bir değişiklikle, "idarece verilen elbiseleri giymeleri zorunludur" şeklinde değiştirilmiştir. Bu hamleye karşı yine pek çok hapishane-de direniş yükseltilmiş, açlık grevleri gerçekleşmiş, dışarıda ise büyük tepkiler örgütlenmiştir.

Tutsakların ve yakınlarının direniş kararlılığı sonucunda dönemin ANAP hükümetinin Adalet Bakanı Oltan Sungurlu tek tip elbise zorunluluğunu içeren cezaevleri tüzüğüne kaldırılacağını 22 Şubat 1988'de açıklamıştır. Ancak 1 Ağustos 1988'de ANAP'ın değişen Adalet Bakanı Mehmet Topaç eliyle tek tip elbise ve diğer işkence uygulamaları geri getirilmiş-

ti. Bu saldırı tekrar devrimci tutsakların direnişleri ve pek çok hapishane-de gerçekleştirdikleri açlık grevi ve ölüm orucu eylemleriyle karşılanmıştır.

Süren direniş dışarıdan gelen tepkilerle birleşmiş, hukuki olarak da iptal davaları açılmış, 29 Nisan 1989'da Bakanlar Kurulu 1 Ağustos 1988 Genelgesi'nin cezaevlerinde tek tip elbise zorunluluğunu getiren "zorunluluk" hükmünü değiştirerek tek tip uygulamasına son vermiştir. Temmuz 1989'da da Danıştay oy çokluğuyla tek tip elbise uygulamasının kaldırılması kararı almıştır.

Devlet ve devrimci tutsaklar arasında bir irade savaşı konusu haline gelen tek tip elbise dayatması 2003 yılında AKP tarafından yine gündeme getirilmiştir. İçinde 'tek tip elbise' düzenlemesinin de yer aldığı "Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı Taslağı" hazırlanmış, gerekçe olarak da "Herkesin kendi zevkine göre elbise giymesi hükümlüleri arasında disiplinin bozulmasına yol açabilir ve firarları kolaylaştırabilir" denilmiştir. Gelen tepkiler üzerine taslakta yer alan "tek tip kıyafet" uygulaması kaldırılmıştı.

Şimdi ise AKP OHAL kolaylığıyla, bu faşist dayatmayı yaşama geçirebileceğini sanıyor. Geçmişten beri ölüm göze alınarak direnilen bu saldırıyı tekrar gündeme getiriyor. Tek tip elbise bir teslim alma saldırısıdır. Dün nasıl direnildi ise, bugün yine aynı bilinç ve kararlılıkla direnilecek, devrimci irade teslim alınamayacaktır.

Marmara Bölgesi Hapishaneleri Hak İhlalleri Raporu



İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, Nisan-Mayıs 2017 tarihlerini kapsayan Marmara Bölgesi Hapishaneleri Hak İhlalleri Raporu'nu açıkladı.

3 Ocak günü saat 12.00'de dernek binasında yapılan toplantıda basın açıklamasını Aylin Hacaloğlu okudu. Raporda, Marmara Bölgesi'nde bulunan Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi hapishaneleri, Edirne F Tipi Hapishanesi, Maltepe 1 No'lu L Tipi Hapishanesi, Silivri Kapalı Hapishanesi, Kocaeli 2 No'lu F Tipi Hapishanesi, Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi, Bandırma 2 No'lu T Tipi Hapishanesi, Balıkesir L Tipi Hapishanesi'nde yaşanan hak ihlalleri yer aldı.

HAPİSHANELERİN TÜMÜNDE HAK İHLALİ, SALDIRI VE İŞKENCE YAPILIYOR

Açıklanan raporda öncelikle ortak hak ihlalleri şöyle sıralandı. "Sürgün sevkler; kapasiteden fazla tutsak bulunması. Gazete, dergi, kitap vb. yayınların engellenmesi; 'Görüldü' damgalı yazılara, dilekçe, faks veya mektuplara el konulması veya bunların engellenmesi. Sağlık hakkının

ihlali; OHAL kaynaklı hak ihlalleri ve işkence. Ayrımcı uygulamalar."

TECRİT HER ALANDA DERİNLEŞTİRİLİYOR

Ortak hak ihlali ve saldırıların tek tek hapishaneler özgülünde olanları içinde Tekirdağ Hapishanesi özellikle dikkat çekti. Açıklamada şu ifadeler yer verdi: "Derneğimize yapılan başvurulara mahpusların hastane sevklerinde tek başlarına kafes şeklinde ringlerle götürülmeye çalışıldığı, uygulamayı kabul etmeyen mahpusların hastaneye götürülmediği belirtilmiştir. Yine mahpus yakınları tarafından yapılan başvurularda ziyarete giden ailelerin kampüs içerisinde kafes şeklinde ring araçları ile getirilip götürüldüğü belirtilmiştir. Mahpuslarla yapılan görüşmelerde hastane sevklerinde gecikmeler yaşandığı belirtilmiştir. Ayrıca son bir aydır hapishaneye ulaşan kitap, dergi gibi yazılı yayınların kendilerine verilmemesi, engellendiği de bildirilmiştir."

TECRİT VE İŞKENCE HAK İHLALLERİNİN ANA BAŞLIĞI

Raporun sonuç bölümünde ise şunlar

söylenildi: "Darbe teşebbüsünün ve OHAL ilanının üzerinden bir buçuk sene geçmiş olmasına rağmen toplumsal muhalefete yönelik baskı nedeni ile tutuklamaların aralıksız sürdürülmesi kapasitesi yetersiz olan hapishanelerdeki aşırı doluluğu arttırmaya devam ettirmektedir ve bu durum hapishaneleri yaşanılmaz bir yere dönüştürmüştür.

OHAL KHK'larının verdiği yetki ile mevcut yasal haklardan birçoğunun kısıtlanmış olması da ayrıca üzerinde durulması gereken ciddi insan hakları sorunlarıdır. Hapishanelerdeki tecrit uygulamaları, her türden keyfi muameleler, işkence ve kötü muamele iddiaları, sürgün ve sevk uygulamaları, keyfi disiplin cezaları, mahpusların sağlık sorunlarının zamanında ve etkili bir şekilde çözülmemesi, ağır hasta mahpusların tedavi edilmemesinin yanı sıra tahliye edilmemesi gibi sıralayabileceğimiz çok sayıda sorun bulunmaktadır."

Raporun paylaşılmasının ardından, İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, hapishanelerden gelen başvuruların engellemelerden kaynaklı olarak azaldığını belirtti.

OHAL ve KHK'lar protesto edildi

İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu 29 Aralık günü saat 18.30'da Kadıköy'deki Eminönü İskelesi önünde yaptığı basın açıklamasıyla son yayınlanan 695 ve 696 sayılı KHK'larla OHAL rejimini protesto etti.

"OHAL ve KHK rejimine hayır" yazılı pankartın açıldığı eylemde "OHAL halka zararlıdır!", "Nuriye, Semih yalnız değildir!" sloganları atıldı. Basın metnini Cihan Uysal okudu. KHK'ların HÖH, SADAT

ve benzeri çetelerin cezasızlık zırhı ile kuşandırılması anlamına geldiğini belirten Uysal, "Bu madde bir an önce iptal edilmelidir" dedi. Uysal, asla teslim olmayacaklarını vurguladı.

Aynı KHK'larda yer alan tek tip elbise saldırısına karşı "Tek tip uygulamasıyla yargılamanın önüne yeni bir engel daha çıkarılmaktadır" diyen Uysal, düzenlemenin geri çekilmesi gerektiğini dile getirdi. Son çıkan KHK'lardaki taşeron dü-

zenlemesine de dikkat çeken Uysal şunları söyledi: "Hatırlayalım, 'şimdi grev tehdidi olan yere biz OHAL'den istifadeyle anında müdahale ediyoruz. Diyoruz ki hayır, burada greve müsaade etmiyoruz, çünkü iş dünyamızı sarsamazsınız' cümlelerini sarf etmekte beis görmeyen bir tek adamın işçilerin lehine bir düzenleme yapması beklenemezdi. Taşeron düzenlemesi değil taşeron çalıştırmanın yasaklanmasını istiyoruz."



Silivri Hapishanesi'nde falaka ve tecrit uygulamaları

İstanbul'daki Silivri 9 No'lu Hapishanesi'ndeki müvekkilleriyle görüşen avukat Ezgi Çakır, tutsakların maruz kaldığı saldırıları anlattı. Avukat Çakır, 22 Aralık günü Umut Gündüz Altın ve Hasan Farsak'ın idarenin dayatmalarına karşı kapı dövme eylemi yapmaları ve havalandırma kapısını kırmaları bahanesiyle hücrelerine giren gardiyanlarca falakaya yatırıldığını belirtti. Hapishanede baskı ve keyfi uygulamalar da artarken Av. Çakır, sohbet hakkının da idare tarafından seçilen tutsaklar arasında ve soğuk havada halı sahada yapılmasının dayatıldığını aktardı.

Aynı hapishanedeki Fatih Özgür Aydın ve Şerif Turunç isimli tutsakların da darp edilerek süngerli odaya atıldığı öğrenilirken, gardiyanların işkence sırasında birbirlerini "Burada kamera var" diye uyardıkları ifade ediliyor. İşkenceye uğrayan tutsaklardan Şerif Turunç'un hastanelik olduğu ancak kaldırıldığı hastaneden "Bir şeyin yok" denilerek geri gönderildiği bilgisi edildi.

Öte yandan Fatih Özgür Aydın'ın aynı hapishanede tutsak olan eşi Yeter Gönül ile mektuplaşmasının da "Aynı hapishanede olduğunuz için mektuplaşamazsınız" gerekçesiyle engellendiği öğrenildi.

İhraç edilmesine karşı önce İstanbul sonra Yüksel Caddesi'nde direnen ve Silivri Hapishanesi'nde tutuklu bulunan kamu emekçisi Nazife Onay'ın da vücudunda tespit edilen kistin kontrol edilmesi talebinin reddedildiği ve tedavisinin yapılmadığı ifade ediliyor.

İşçi sınıfı sefalet ücretini reddetmeli, mücadele sahnesine çıkmalıdır!

Kendi maaşları en az 10 bin liradan başlayan Asgari Ücret Tespit Komisyonu bileşenleri, asgari ücretin 1.603 lira olmasına karar verdi. Göstermelik toplantılarla oynadıkları tiyatro oyununun gerisinde ise milyonlarca işçi ve emekçiye sefalet koşullarına ikna etmek vardı.

AKP iktidarı ve sermaye örgütlerinin yanı sıra masaya oturan Türk-İş ise tuzluktan öte bir anlam taşımadığını, işçi sınıfını sermayenin dayatmalarına razı etmek için çalıştığını bir kez daha gösterdi. Alınan karar karşısında "kabul etmiyoruz, ama hiçbir şey de yapmayacağız", "hayırlı olsun" demekle yetindi. Ve ilk perde kapandı.

Kurulan tiyatro sahnesini izlemekle yetinen işçi sınıfı belki alkışlamadı ama perdeyi yırtıp sahneyi dağıtmaya da kalkmadı. Sermaye iktidarı ise tiyatro oyununu her alana taşıdı.

23 bin lira maaş alan AKP'li çalışma bakanı Julide Sarieroğlu daha asgari ücret belirlenirken, enflasyon oranının altında zam tartışması açarak, işçilerden fedakârlık beklediğini açıklayarak, ülkenin içinde bulunduğu koşullardan bahsederek beklentileri günbegün düşürmeye çalıştı. Asgari ücretlere enflasyon oranının %1-2 üstünde zam yapıldığını duyururken de büyük bir lütufta bulunmuş gibi davrandı.

Herkes biliyor ki, enflasyon oranları gerçeği yansıtmadığı gibi asgari ücret artışı da son bir yıl içinde temel tüketim mallarına yapılan zamların yanında devede kulak kalmaktadır.

Başbakan Yardımcısı Hakan Çavuşoğlu



Asgari ücrete yine sefalet zammı

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun dördüncü toplantısı sonrası 2018 yılı için asgari ücret belli oldu. Sermaye devleti işçi ve emekçilere 2018 yılı için de sefalet ücretini reva gördü. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Julide Sarieroğlu, yeni asgari ücretin 1603 TL olarak belirlendiğini açıkladı.

Saraya, silahlanmaya ve polis devletinin tahkimatına milyarlarca lira akıtılırken, asgari ücrete bir kez daha sefalet zammı yapılmış oldu.

Asgari ücret 1603 TL olurken, açlık sınırı 1608 TL, yoksulluk sınırı ise 5 bin 238 TL.

lu ise adeta işçilerle dalga geçen bir açıklama yaptı. Çavuşoğlu "Asgari ücretliler 42 maaşla 1.4 motor gücüne sahip bir sınıf araç alabiliyorlar" dedi.

Bütün bunların üzerine aylık maaşı 39.000 lira olan Cumhurbaşkanı Erdoğan asgari ücreti beğenmeyenlere çıkışarak 1.603 lirayı övdü.

Sahnede bu tiyatronun ikinci perdesi devam ederken işçi ve emekçilerin seyirci kalması kabul edilemezdir. Hele ki AKP şefleri asgari ücrete son üç yılda %60 zam yapmakla övünürken ve bu aynı dönemde otoyol ve köprülere son üç yılda %100'den fazla zam yapılmışken (Boğaziçi köprüsü geçişi: 2015 yılı 4.25 lira, 2018

yılı 8.75 lira). Dahası var, Ankara Ticaret Borsası'nın verilerine göre 2017 yılı boyunca nohut %65.48, canlı kuzu %53.42, yeşil mercimek %44.01, fasulye %32, kuru soğan %32, bulgur %28.39, arpa %26.32, Osmancık pirinç %24.30, sıvı ayçiçeği yağı %21.05, beyaz peynir %15.89 zlandı. Tüm bunlar karşısında işçi ve emekçiler asgari ücrete yapılan komik zammı kabul etmemeli, ekmeği ve onuruyla dalga geçen sermaye karşısında ayağa kalkmalıdır.

Çünkü, insanca yaşamaya yeten vergiden muaf bir ücret için birlik olmaktan, örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka çare yok.

MİB ve TOMİS'ten asgari ücret açıklamaları

Metal İşçileri Birliği (MİB) ve Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS), asgari ücret zammına ilişkin yaptıkları açıklamalarda, işçilere reva görülen sefalet zammına tepki gösterdiler.

İNSANCA YAŞAMAYA YETERLİ ASGARİ ÜCRET İSTİYORUZ...

Milyonlarca insanın beklediği asgari ücrete zam miktarı nihayet açıklandı. Çalışma bakanının açıklamasına göre yeni asgari ücret AGİ dahil net 1603 TL oldu!

İğneden ipliğe zam gelirken asgari ücrete yapılan bu zam sadakadan başka bir şey değil.

Zenginlik içinde yüzenler milyonlarca işçi ve emekçiyle alay etmiştir.

Her şeye fahiş zamlar gelirken pat-

ronlar kâr üzerine kâr yaparken, milletvekili, bakan maaşlarına yüksek artışlar yapılırken, vergiler katmerli arttırılırken, patronlara büyük kıyaklar çekilirken, sınırların ötesinde maceralara girilirken işçiye reva görülen bu.

Asgari ücret pazarlıkları sırasında iki yıl önce işçi başına verilen 100 TL'lik devlet desteğinin kaldırılacağı söyleniyordu. Geldiğimiz noktada 100 TL'lik desteğin devam edeceği açıklandı. Yani demek oluyor ki yeni asgari ücret patronlar için net 100 TL'lik artış anlamına gelecek. Geriye kalan 100 TL. Kimin mi cebinden çıkacak? Tabi ki milyonlar-

ca asgari ücretlinin cebinden çıkacak bu patronların cebine girecek!

Bu zammı kabul etmiyoruz.

Sadaka değil, insanca yaşamaya yeterli ücret istiyoruz!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

İNSANCA YAŞAMAYA YETEN, VERGİDEN MUAF ÜCRET İÇİN MÜCADELEYE!

2018 yılı için Asgari Ücret Tespit Komisyonu bugün son toplantısını gerçekleştirdi ve asgari ücreti açıkladı. Aslında açıklanan asgari sefalet ücretidir.

Teşvik+AGİ+Asgari ücret=1603 TL.

Günler, haftalar hatta aylar öncesinden açıklanmıştı, 2018'de bütün ihtiyaçlarımıza gelecek zamlar. Zorunlu ihtiyaçlarımıza getirilen zamlar, bizlerden zorla alınan vergiler ortada iken, açıkladıkları asgari ücret, sefalet ücretidir. Elektrikten suya, doğal gazdan kiraya, ulaşımdan gıdaya Türkiye şartları ortadadır.

Patronlara teşvikler devam ettirilmişti. Bizlerin maaşlarından kesilenlerle oluşturulan fon patronlara peşkeş çekilmeye devam etmiştir. Asgari ücretli yine sefalet içerisinde bırakılmıştır.

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası olarak başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfını, insanca yaşamaya yeten vergiden muaf ücret için mücadeleye çağırıyoruz.

TÜM OTOMOTİV VE METAL İŞÇİLERİ SENDİKASI

Taşeron kadro yalanının detayları



Taşeron düzenlemesinde izlenecek yol belli olurken, yeni ayrıntılar da ortaya çıktı. Sağlık Bakanlığı'ndaki taşeron işçileri "ihtiyaç yok" denilerek başka kentlere gönderilebilecek.

Davalardan ve icra takiplerinden vazgeçecek olan işçi, mahkemelerden ve icra müdürlüklerinden vazgeçtiğine dair yazı getirmek zorunda olacak. KHK ile çıkarılan taşeron düzenlemesinin uygulanmasına ilişkin usul ve esaslar *Resmi Gazete*'de yayımlandı. Önceki açıklamalarda işçilerin kıdem tazminatlarını kaybetmeden kadroya alınacakları söyleneceği de bu söz KHK'da olmadığı gibi yayımlanan usul ve esaslarda da yer almadı.

Öne çıkan maddeler özetle şöyle

* Kamu-özel işbirliği kapsamındaki

tesislere taşınan sağlık kurum ve kuruluşlarındaki taşeron işçileri de Sağlık Bakanlığı'nın ilgili birimlerinde kadroya alınacak. Ancak bakanlığın o ilde bu işçilere ihtiyacı yoksa, işçiler Sağlık Bakanlığı'nın ihtiyacı olan başka bir ilde de gönderilebilecek. İşçiler, 5 gün içinde yeni görev yerlerinde işe başlamak zorunda olacak.

* İdarelerin yurtdışı teşkilatlarındaki taşeron işçilerine kadro olmayacak.

* Başvuran işçiler hakkında Emniyet Genel Müdürlüğü ve valilikler tarafından güvenlik soruşturması ve arşiv araştırması yapılacak.

* Sınav yalnızca yazılı, sözlü, uygulamalı şekilde yapılabileceği gibi yazılı ve sözlü, sözlü ve uygulamalı şekillerde de olabilecek. Sınavın hangi yöntemle yapı-

lacağına da yine idare karar verecek.

* Sınavı geçen işçi, idareye karşı açtığı davalardan vazgeçtiğine dair dilekçeyi mahkemeye sunacak.

* Kadroya geçirilenlerden daha sonra şartları taşımadığı tespit edilenler tazminatsız işten atılacak. Yapılan ödemeler de geri alınacak.

* Personel çalıştırılmasına dayalı hizmet alımının "yıl boyunca devam etmediği" yerlerdeki taşeron işçileri, geçici işçi kadrosuna alınacak.

* İşçilerin ücretleri Yüksek Hakem Kurulu'nun daha önce karara bağladığı taşeron sözleşmesine göre belirlenecek.

* Sözleşmelerin feshedilmesi nedeniyle taşeron firmalara tazminat ödenecek.

Başbakan Yardımcısı işçilerle alay etti

Başbakan Yardımcısı Hakan Çavuşoğlu AKP Bursa il binasında Hak-İş yönetici ve üyeleriyle buluşmasında asgari ücretle ilgili açıklamasında işçilerle adeta alay etti.

Konuşması sırasında asgari ücretin ne kadar olduğunu bile unutup, yanındakilerden destek alarak bin 603 lira olduğunu dile getirdikten sonra, üç kişilik bir aile için bu rakamın bin 709 liraya çıktığını söyleyerek; "Bu rakam yüzde 14 küsürlük bir artış oranına tekabül ediyor. Türkiye'de geçtiğimiz yıl gerçekleşen enflasyon rakamlarının da üzerinde olan bir orandır. Bugün itibarıyla asgari ücret 2002 yılına oranla 9 kat artmış oluyor. O zaman 184 lira olan asgari ücret bugün bin 603 lira. Örnek olması bakımından söylemek istiyorum, 2002 yılında asgari ücret 184 lirayken dolar karşılığı 114 do-

larmış, bugün asgari ücret bin 603 lira dolar karşılığı ise 422 dolar. 2002 yılında 184 liralık asgari ücretle 575 litre süt alınabiliyormuş bugün ise asgari ücretle bin 324 litre süt alabiliyoruz" diye konuştu.

Çavuşoğlu, 2002 yılında 184 lira olan asgari ücretle çalışan bir kişinin 90 maaşıyla 1.4 motor gücüne sahip bir sınıf araç alabildiğini söylediikten sonra demagojiyi sürdürerek "Aynı aracı asgari ücretle çalışan işçi bugün 42 maaşla alabiliyor. 2002 yılında 184 liralık asgari ücretli çalışan 20.6 kilogram et alırken bugünkü asgari ücretle ise 51.7 kilogram et alabiliyor. 2002 yılında 184 lira olan asgari ücretle litresi 1.26 liradan 146 litre motorin alınırken bugün litresi 5.3 liradan 318 litre alınabiliyor. Böylece daha fazla geliyor, daha çok seyahat ediliyor" dedi.



CHP'li belediyede feragatname dayatması

696 No'lu Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile getirilen taşeron işçilerine kadro düzenlemesine tepki gösteren CHP'nin riyakarlığı ortaya çıktı. CHP, kamuoyu önünde yaptığı açıklamalarda taşeron işçilerinin kadroya geçebilmek için feragatname imzalamak zorunda bırakılmasına tepki gösterirken, feragatname dayatması CHP'li Avcılar Belediyesi'nde işçilerin karşısına çıkarıldı.

Belediye, işçilerden tüm hak ve alacaklarından ve idareye karşı açtığı tüm davalardan feragat etmesini isteyen belgeyi imzalamalarını istedi. Aralarında uzun yıllara dayalı tazminat hakları bulunan işçilerin de olduğu taşeron işçileri, söz konusu belgeyi imzalaması durumunda tüm haklarından vazgeçmiş oluyor. İmzalar atıldıktan sonra da işçilere kadro verilip verilmeyeceğinin garantisi bulunmazken, herhangi bir pürüz durumunda sorumluluk da yine işçiye yükleniyor.

Federal Mogul'da fatura işçiye

Kocaeli'de bulunan Federal Mogul'da 15 Aralık'ta meydana gelen yangının faturası işçiye kesildi.

Yangının ardından üretimin 3 gün durmasını gerekçe gösteren patron "telafi çalışması" gerekçesiyle yıllık izinleri iptal etti.

İşçilerden biri "Bize izinlerin iptal edildiği söylendi. Biriken izinlerimizi yıl sonu kullanacaktık, fabrikanın tamamı duracaktı ama yangından sonra verilen 3 günlük izni bizim izinlerimizden kestiler. Daha sonra da izinlerin tamamen iptal edildiğini söylediler" dedi.

Mesaiye kalmama eylemlerini sürdüren diğer işçi ise bu eylemler sonucunda biriken pistonlar olduğunu belirterek "Bunların kontrollerinin yapılması için izinleri iptal ettiler. İzinde olan arkadaşlarımızı da geri çağırdılar" dedi. Sözleşme sürecinde böyle bir uygulamanın normal olmadığını ifade eden işçi...

Başka bir işçi ise "Pazar günü 16.00-00.00 vardiyası çalışmaya geliyor, sendika sesini çıkarmıyor. Mesai yasak olduğu halde posta başlarını Pazartesi akşamı saat 20.00'de mesaiye çağırıyorlar" diyerek Türk Metal'in tutumuna tepki gösterdi.

İSDEMİR, MESS ve Çelik-İş



İş kolunda bulunan diğer sendika bürokratlarıyla birlikte en pespaye yöntemleri kullanarak işçilerin hak arama mücadelesini baltalayan Çelik-İş'e karşı metal işçileri dikkatli olmalı, ipleri kendi eline almalıdır.

İskenderun Demir Çelik fabrikasında Türk Metal ile Çelik-İş arasında süren rant kavgasından dolayı 2015 Ocak ayından beri toplu sözleşme imzalanamıyordu. Yıllardır süren yargı süreci Türk Metal ve Çelik-İş bürokratlarının metal fırtınasının ardından yaptıkları anlaşma ile sonuçlandı. Bu anlaşmanın ardından 2017 Mart ayında yargı yetkiyi Çelik-İş'e verdi.

3 bini aşkın işçinin çalıştığı İSDEMİR'de çözülen yetki sorununun ardından toplu sözleşme görüşmeleri başladı. TOFAŞ ve Dytech işçilerini satan Çelik-İş ağaları İSDEMİR'de yıllardır sözleşme yapamayan işçilere büyük sözler verdi. Fakat hazırlayıp "tarihi" olarak sundukları taslak bile ciddiyetlerinin sınırlarını gösteriyordu. Hazırlanan taslakta Çelik-İş 2016 yılı için enflasyon artı yüzde 8, 2017 yılı için ise enflasyon artı yüzde 1 ve kurban parası olarak 1200 lira istiyordu.

Uyuşmazlık aşamasına gelen toplu sözleşme görüşmelerinde grev aşamasına kısa bir süre kala Çelik-İş ve İSDEMİR yönetimi anlaşmalarını duyurdular. İlk açıklamasında ayrıntıya yer vermeyen Çelik-İş fark beklentisi, avans, kurban harçlığı gibi maddelerin öne çıktığını söyleyerek işçilerin beklentilerini sağladı. Detayların ise İSDEMİR yöneticileri ile yapılacak "ortak miting" ile duyurulacağını söyledi. İşbirlikçi anlayışa uygun davranışlar sergileyen Çelik-İş satışı daha ilk günden haber verdi. İskenderun Ka-

rayolları Meydanı'nda yapılan gösteride ise satışın boyutları ortaya çıktı. 3 yıllık sözleşmeye imza atan Çelik-İş bürokratları ücretlere ilk altı ay için yüzde 8 diğer altı aylar için ise enflasyon oranında bir artışa anlaştılar.

İşçilerin tepki gösterdiği İSDEMİR'de imzalanan sözleşme, MESS grup TİS sürecinde Çelik-İş ağalarının bulunduğu ilk fırsatta işçileri satacağını, yolda bırakacağını bir kez daha kanıtladı.

MESS ile yapılan görüşmelerde sessiz kalan Çelik-İş, tabanın basıncından dolayı göstermelik açıklamalar yapmaya başladı. Eylem(sizlik) planları açıkladı. Fakat Çelik-İş, yetkili olduğu fabrikalarda mesaiye kalmama, çatal-kaşık vurma, yürüyüş yapma vb. eylem programına bile uymakta acizce davranıyor. Belirlenen günlerde kimi yerlerde eylemler gerçekleşirken, neredeyse bütün fabrikalarında işçilere ağır mesailer dayatılırken Çelik-İş, işçilerin sözlerine kulaklarını kapatıyor.

MESS'le yapılacak sözleşme hakkında "ülkemin ekonomik şartlarını göz önünde bulundurarak, metal sektöründeki gelişmeleri ve piyasa koşullarını göz ardı etmeyerek, gerçekçi talepler içeren bir taslak ortaya çıkardık" ve "iki yıllık sözleşme kırmızı çizgimizdir" şeklinde açıklamalar yapan Çelik-İş bürokratları, İSDEMİR'de imzaladıkları satış anlaşması ile MESS sürecinde nasıl bir tutum ala-

caklarını da göstermiş oldular.

Başta Çelik-İş üyesi metal işçileri olmak üzere tüm metal işçilerinin Çelik-İş'in bu uğursuz rolünü bilerek hareket etmeleri gerekiyor. Zira, sermayenin yarattığı sendikal düzenin temel ayaklarından biri olan Çelik-İş, sermayeden ve onun çıkarlarından yana tutum almaya devam edecektir. Türk Metal'in gölgesinde bir sözleşme imzalamaya daha dünden hazır olan Çelik-İş, Türk Metal'in pozisyonuna göre kendine pozisyon belirleyecek, MESS sermayedarlarına sadakatini bir kez daha gösterecektir.

Göstermelik eylemler yapmaktan bile uzak olan Çelik-İş ağlarına Çelik-İş üyesi işçiler, inisiyatifleri kendi ellerine alarak cevap vermelidir. Sendikaların başlarına çöreklenmiş bu işbirlikçi anlayışların metal işçilerine vaat dışında verecekleri bir şey yoktur. İş kolunda bulunan diğer sendika bürokratlarıyla birlikte en pespaye yöntemleri kullanarak işçilerin hak arama mücadelesini baltalayan Çelik-İş'e karşı metal işçileri dikkatli olmalı, ipleri kendi eline almalıdır. Çelik-İş üyesi işçiler söz, yetki, karar hakkına sahip çıkarak diğer fabrikalardan işçilerle birleşik bir mücadelenin zeminini yaratmaya girişmelidir. Çünkü, çürüten bu anlayışlar ancak işçilerin birleşik, kitlesel ve sınıfa karşı sınıf tutumu ile layık olduğu yere, tarihin çöplüğüne gönderilecektir.

İSDEMİR sözleşmesi açıklandı!

Çelik-İş ve İSDEMİR yönetiminin 3 bini aşkın işçi için imzaladıkları sözleşmenin ayrıntıları ortaya çıktı. Bir süre önce sözleşmeyi imzalayan fakat işçilerden gizleyen Çelik-İş, 29 Aralık'ta İSDEMİR yönetimi ile Karayolları Meydanı'nda yaptığı miting ile sözleşmenin içeriğini duyurdu.

Çelik-İş'in açıkladığı bilgilere göre, sözleşme 3 yıllık olacak. Ücretlere ilk altı ay için yüzde 8, diğer altı aylar için ise enflasyon oranında zammı imza atıldı. İşçilerin öfkeli olduğu İSDEMİR'de Çelik-İş'in hazırladığı taslakta ise 2016 enflasyon+8, 2017 enflasyon+1, kurban parası olarak da 1200 TL isteniyordu.

Lastik-İş taslağını açıkladı!

Goodyear, Brisa ve Pirelli ile Lastik-İş arasında 2018-2020 yılları arasındaki kapsayan toplu sözleşme görüşmelerine kısa bir süre kaldı.

Hazırladığı taslağa dair bir açıklama yayınlayan sendika, 2018-2020 dönemi için ilk 6 ay yüzde 10, ikinci 6 ay ise enflasyon+1 oranında zam talep etti. Taslakta ayrıca sosyal yardımlar için de yüzde 20 ile yüzde 25 arasında iyileştirme talebi yer aldı. Geçen dönem taşerondan kadroya geçirildiği söylenen işçiler de yeni görüşmelerde 'destek grubu' olarak adlandırıldı.

Lastik-İş Sendikası'ndan konuyla ilgili yapılan açıklamada şu ifadelerle yer verildi:

"2015 yılında taşeron firmaların ortadan kaldırılmasıyla asıl işyerlerine geçirilen destek grubu çalışanları için ise ortalama birinci 6 ay yüzde 19, ikinci 6 ay enflasyon + 1 olmak üzere 1. yıl yaklaşık yüzde 25 zam artışı istiyoruz.

Destek grubu üyelerimizin sosyal yardım artışı talepleri ise 1. yıl yüzde 25 ile yüzde 85 arasında değişiyor. İzin, bayram, yakacak kalemlerinden oluşan sosyal yardım paketi için birinci yıl yüzde 40 artış talep edilmiş bulunuyor. Ayrıca destek grubu çalışanları için birinci yıl 4x20 gün, ikinci yıl ise 4x25 gün olmak üzere toplam 180 gün ikramiye talep edilmiş bulunuyor.

Toplu iş sözleşmemizde var olan yılbaşı ve bayram tatilleri, borç para, yıllık izin günlerinin artırılması, fazla mesai ücretlerinin artırılması, temizlik ve deterjan maddeleri, mazeret izinleri destek grubu çalışanları için de talep edilmiştir."

Direnişçi kamu emekçilerinden yıl sonu eylemi

“Gördük, duyduk, haykırıyoruz!”



İhraç edilmelerine karşı 46 haftadır Kadıköy Altiyol'da direnen KESK'li kamu emekçileri, 30 Aralık günü “Gördük duyduk haykırıyoruz!” şiarıyla yürüyüş yaparak yılı direnişle geride bıraktı.

POLİS DAYATMASI BOŞA DÜŞÜRÜLDÜ

Yürüyüş öncesi alana gelen polislerin “Pankartsız, slogsız yürüyün” dayatmasına karşın saat 16.00'da direniş alanından Khalkedon Meydanı'na yürüyüş başlatıldı.

Çarşıda coşkulu sloganlarla yapılan yürüyüşle Khalkedon'a gelindiğinde okunan açıklama KESK'li oldukları için işi, ekmeği bir gecede çalınan emekçiler oldukları söylenerek başladı. KHK'larla 100 binin üzerinde kişinin ihraç edildiği, işçilerin grevlerinin yasaklandığı, milletvekilleri ile belediye başkanlarının tutuklandığı hatırlatılan açıklamada, eğitim ve sağlık gibi hizmetlerin özelleştirilmesinin, kamuda personel rejiminin de bu doğrultuda dönüştürülmesinin hızlandır-

ğına dikkat çekildi.

“YILI DİRENİŞLE GEÇİRDİK”

Tüm bunlara karşı 45 haftadır direndikleri ifade edilen açıklamada “2017 yılını direnişle uğurluyor, 2018 yılı için umudu haykırıyoruz. Tüm baskılara rağmen bu karanlığı yırtacak ve mutlaka işimize geri döneceğiz” denildi. Başta Nuriye Gülmen ve Semih Özakça olmak üzere ihraç edilen tüm emekçilerin işine iadesi istendi.

Direnişçi kamu emekçileri yeni yıla direnişle başladı

KHK saldırılarıyla İstanbul'da ihraç edilen KESK üyesi kamu emekçilerinin Bakırköy ve Kadıköy'deki direnişleri devam ediyor.

30 Aralık günü yapılan eylemlerde OHAL'in 17 aydır sürdüğü ve en küçük bir muhalefetin bile “terör” suçlamasıyla karşılandığına dikkat çekildi. AKP iktidarına biat etmeyeceklerini, onun hayata geçirdiği gerici politikalara ve her türlü saldırıya karşı direneceklerini vurgulayan emekçiler, geçmişten devraldıkları diren-

me geleneğini sürdürmeye devam edeceklerini söylediler.

Eylemler 1 Ocak'ta da sürdü. Eylemlerinde “Bizler çalışma hayatımız boyunca kamu emekçilerinin özlük-sendikal hakları için mücadelenin en önlerinde yer almış, hak gasplarına, çağdışı-bilimdışı ve haksız uygulamalara, her türlü idari baskıya karşı kamu emekçilerinin sesi-soluğu olmuş KESK üyesi emekçileriz” diyen direnişçiler, açlık grevlerinde 300'lü günlerle giren Nuriye Gülmen ve Semih Özak-

ça'nın işlerine iadesini istediler.

3 Ocak günü yapılan eylemlerde ise kamu kurumlarında en alttan en üst düzeye kadar yöneticilerin, KESK'li emekçiler hakkında iftira dolu raporlar hazırlanarak, ihraç listelerini oluşturarak suç işledikleri ve 50'den fazla insanın intiharından sorumlu olduklarına dikkat çekilerek emekçilere her türlü saldırıların, haksız ve hukuksuz uygulamaların OHAL ve KHK adı altında meşrulaştırılmaya çalışıldığı belirtildi.

Defterdarlık'ta direniş 42. haftasında

Ankara'daki Ulus Defterdarlığı'ndan KHK ile ihraç edilen Cemal Yıldırım ve Zeynep Yerli'nin direnişleri 42. haftasındaydı. 3 Ocak günü defterdarlık önünde yapılan eyleme birçok kişi dayanışma ziyaretinde bulundu.

Eylemin sonunda açıklama yapan Yıldırım, Nuriye Gülmen ile Semih ve Esra Özakça'nın açlık grevi eylemlerini hatırlatarak konuşmasına başladı. İktidarın açlık grevini duyması gerektiğini belirten Yıldırım, emek ve demokrasi güçlerinin, sendikaların da bu sesi duyması gerektiğini

belirtti. Ardından iktidarın emekçilere karşı faşist güçleri silahlandırmaya başladığını belirtti ve buna karşı birlik olmaya çağırarak konuşmasını sonlandırdı.

Yerli ise destekçilere teşekkür ederek konuşmasına başladı. Sultan Özakça'nın açlık grevi ile ilgili yaptığı eyleme dikkat çekerek emekçileri duyarlı olmaya çağırdı ve devletin saldırılarını teşhir etti. Konuşmaların ardından direnişçi kamu emekçisi de iktidarın katil olduğunu hatırlattı ve OHAL komisyonunun bir an önce kararını açıklaması gerektiğini söyledi.



Anne Özakça ve kardeş Gülmen'e polis saldırı

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevlerinin 300. günü olan 2 Ocak'ta anne Sultan Özakça ve kardeş Beyza Gülmen, Ankara Güvenpark'ta eylem yaptı. Sultan Özakça “Oğlum Semih Özakça işe geri alınsın/ Sultan Özakça” yazılı, Beyza Gülmen “Ablam Nuriye Gülmen işe geri alınsın / Beyza Gülmen” yazılı ozalitleri açtı.

Sultan Özakça ve Beyza Gülmen yaptıkları konuşmalarda, Nuriye ve Semih'in açlık grevlerinin 300. gününde olduklarını belirterek OHAL İnceleme Komisyonu'nun bir an önce onları işe iade etmesini istediler. Nuriye ve Semih için Bekir Bozdağ'ın söylediği “15 gün içinde dosyaları incelenecek” sözünü hatırlatarak, “Onlar ölünce mi dosyaları incelenecek” dediler.

Eyleme saldırarak Gülmen ve Özakça'yı gözaltına alan polisler Sultan Özakça'yı yerde sürükledi.

Gözaltı haberini aldıktan sonra Semih Özakça Twitter hesabından “Bir annenin; sevgiyle, hüznü ve öfkeyle oğlunun yanında duruşuna, onun zarar görmemesi için çırpınına tanık oluyor bütün dünya. Bu zulmü yapanların annemin gözlerinin içine bakarak konuşmaya cesareti var mı? Ben onun gözlerindeki hüznü her an görüyorum ve gözlerimi kaçıyorum” dedi.

Yüksel direniş devam ediyor

KHK ile ellerinden alınan işlerine dönmek için kamu emekçilerinin başlattığı Yüksel direniş 420'li günlerine girdi.

Her gün 13.30 ve 18.00'de Konur Sokak'ta toplanan emekçiler basın açıklaması yapmak isterken polis tarafından “Eylem yasağı” gerekçesi öne sürülerek işkenceyle gözaltına alınıyorlar. Emekçilerin taşıdığı ozalit ve dövizleri yırtarak saldırıya geçen polis işkencenin görüntülenmesini önlemek için de çoğu zaman sokağı çevik kuvvet ile kapatıyor.

Açlık grevinin 300'lü günlerine giren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın işlerine iadesinin talep edildiği eylemlerde bunun yanı sıra direnişçi kamu emekçisi Nazife Onay ile Nuriye ve Semih'in avukatlarına özgürlük isteniyor.

Kavel'den Greif'e, Greif'ten Metal Fırtına'ya

Asıl olan sınıf mücadelesinin yasalarıdır!

Erdoğan ve AKP, 15 yıllık iktidarları boyunca sermayeye hizmette kusur etmediler. Bazı iş kollarında günlük çalışma süresi bu iktidar döneminde 12 saate çıkarıldı, en büyük özelleştirmeler bu iktidar döneminde gerçekleştirildi, kazanılmış haklara saldırıldı, sosyal yıkım paketleri dayatıldı. İşçi sınıfının en güçlü silahı olan grev hakkı da bu din bezirgâni iktidarın en çok saldırdığı hak oldu. OHAL sopasını eline alan Tayyip Erdoğan, "Biz OHAL'i grevleri yasaklamak için ilan ettik" diyebilecek kadar pervasızlaştı.

Ancak Türkiye'de grev yasaklarının öyküsü 15 yıl kadar kısa değil. Türkiye işçi sınıfının grev hakkını elde etme şekli bile bunu göstermektedir. Grev hakkını yasa ya yazdırabilmek için grev yapan Kavel işçilerini anımsamak bunun için yeterli olacaktır. Türk sermaye devleti kuruluşundan bugüne kendi sınıf karakterine uygun olarak işçi sınıfının her zaman karşısında konumlanmıştır. Grev yasakları da cumhuriyet tarihinin her döneminde işçi sınıfına karşı kullanılmıştır.

CUMHURİYET TARİHİ KADAR ESKİ GREV YASAKLARI

Cumhuriyetin ilan edilmesinin ardından yeni iktisada yön vermek için 1924'te toplanan I. İktisat Kongresi'ne işçi sınıfı, temsilcileri üzerinden, küçük düşürme içeren "amele" sözü yerine işçi sözünün kullanılması, sendika hakkının grev hakkıyla birlikte verilmesi, madenlerde 6 saatlik, diğer alanlarda 8 saatlik iş gününün kabulü, fazla çalışmanın 4 saatle sınırlandırılarak zamlı ücret ödenmesi gibi dönemine göre ileri taleplerle katıldı. 1924 tarihli ilk anayasada toplanma, sözleşme yapma, dernek kurma hakları yer almıştı. Anayasanın hemen ardından değişik illerde 20 kadar sendika kuruldu. Çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen genç işçi sınıfı art arda grevler ve eylemler yaptı. Ancak 1925'teki Takriri Sükûn Kanunu ile tüm bu haklar yok edildi, başta işçi örgütleri olmak üzere rejime muhalif tüm hareketler bastırıldı. Ancak işçiler, 1933'e dek geçen 8 yıllık sürede, sendikalarının kapatılmasına karşı çeşitli taleplerle 35 kadar fiili grev yaptılar. Grev yasağı yıllarca devam etti. Önce 1933 tarihli Ceza Yasasıyla, ardından 1936 tarihli İş Kanunuyla sendikaların faaliyetine grev hakkı olmaksızın izin verildi. 1938'de, yürürlükteki Cemiyetler Kanunu değiştirilerek, "sınıf esasına dayalı" derneklerin kurulması yasaklandı. Yani bu kanunla sendikaların spor kulübü, yardım sandı-



ğı gibi çalışması isteniyordu. Süreç böyle ilerlerken II. Emperyalist Paylaşım Savaşının başlamasıyla işçi sınıfı üzerindeki baskılar daha da arttı. Savaşın ardından işçi sınıfının sendika hakkı tanındı, ancak grev yapmak hâlâ yasaktı. Grevsiz sendika hakkı "bir ayağı kesik ata benziyordu, at sürekli aksamaktan ilerleyemiyordu." İşçi sınıfının grev hakkını elde etmesi ancak 1963'te fiili grevle, grev hakkını yasa ya yazdıran Kavel işçileri sayesinde olmuştu. Ancak işçi sınıfının bu temel silahı sürekli sermayenin tehdidi altındaydı. Sınıf ve kitle hareketinin yüksek olduğu '60'lı ve '70'li yıllarda yasaklanan grevler de (Örneğin; 9 Ocak 1964'te ATAŞ grevi "milli güvenliği bozucu nitelikte olduğu" gerekçesiyle Bakanlar Kurulu tarafından 1 ay süreyle ertelendi, 6 Ocak 1975'te Aliğa ve İPRAŞ'taki grevler Bakanlar Kurulu tarafından bir ay süreyle ertelendi, 8 Ocak 1977'te THY grevi Bakanlar Kurulu kararıyla 30 gün ertelendi) bunu kanıtlar niteliktedir.

GREV HAKKININ ALTINDAKİ YASAL BOŞLUKLAR

Günümüzde de grev hakkı yasada tanınsa da çoğu zaman kâğıt üzerinde kalıyor. 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu birçok sınırlama ve yasaklama içeriyor. Bu yasa ile bir "kanuni grev" tanımı yapılarak zaten birçok grev yasadışı ilan edilmiş oluyor. Kanuna göre, "kanuni grev" sadece Toplu İş Sözleşmesi sürecinde, sendika tarafından alınmış olmalı ve talepleri ekonomik ta-

leplerle sınırlı olmalıdır. Bunun dışında sendikası işçilerin ya da sendikalı ancak grev kararını sendikanın dışında almış olan işçilerin grevleri yasal değildir. Bunların yanı sıra siyasi grevler ile dayanışma grevleri de yasal değildir.

Ayrıca birçok iş kolunda, "genel sağlık", "milli güvenlik" ve "toplumun menfaatleri" gerekçe gösterilerek işçilerin grev yapmaları yasaklanmıştır. Yine üretim sürecinde belirli bir rol oynamasına rağmen çıraklar ile stajyer işçilerin ve kamu emekçilerinin grev yapması da yasaktır. Ayrıca sermaye devleti grevleri erteleme kararı alarak fiilen grev yasağı uygulayabilmekte. Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu zaten halihazırda birçok yasaklama içeriyorken, içinde bulunduğumuz OHAL sürecinde çıkarılan 678 sayılı KHK ile grev yasaklarının kapsamı genişletilmiş ve "milli güvenlik" ve "genel sağlık" bahanelerinin yanına yeni bir bahane eklemiştir. Bu KHK ile Bakanlar Kurulu'nun elindeki bu iki değneğin yanına "şehir içi toplu ulaşım hizmetlerini bozucu nitelik" gibi zorlama bir gerekçe eklenmiştir. Bu açık uçlu gerekçe ile sadece Büyükşehir Belediyesi işçilerinin değil örneğin belediye otobüslerinin bakım ve onarımının yapıldığı bir atölyede çalışan işçilerin grevleri de yasaklanabilecek.

Bu sadece Türkiye'ye özgü bir durum da değildir. Tüm kapitalist dünyada işçi sınıfının grev hakkı yasaklanmış, yasaklanmadığı oranda kısıtlanıp budanmış, fiili olarak engellenmiştir. Tüm dünyada

grevin bir hak olarak kabulü ve tanınması, sendika hakkı ya da TİS hakkından daha uzun zaman almıştır. Çünkü grev kapitalist sistemin temel amacını, kârı hedef alır, üretim sürecine vurur.

Hal buyken grev yasaklarını AKP ile başlatıp AKP ile bitirmek doğru değil. Grev nasıl ki işçinin en temel silahıysa patronları da o ölçüde korkutan bir silahtır ve bu tüm sermaye hükümetleri için bir tehdit olarak görülmüştür.

GEÇERLİ TEK YASA SINIF MÜCADELESİNİN YASALARIDIR!

Sermayenin yasaları nasıl işçiler için yasaklarla doluyorsa sınıf mücadelesinin yasaları da o ölçüde meşrudur. Egemenlerin belirlediği hukuki prangaları parçalayacak olan ise işçi sınıfının fiili mücadelesidir. Bunun için çok geriye gitmeye gerek yok. Son yılların en kitlesel sınıf hareketi olan Metal Fırtına'da, metal işçilerinin gerçekleştirdiği ve günlerce süren fiili grev bu kâğıt üzerindeki yasaları bir kenara atmış ve gücünün farkına varan, fiili-meşru mücadele çizgisini seçen işçi sınıfının neler yapabileceğini göstermiştir. Yine 2014'teki şanlı Greif işgali işçi sınıfının elini kolunu bağlayan yasaları bir kenara atarak Türkiye'de işçi mücadelesi açısından yeni bir dönemi, "İşgal, grev, direniş!" dönemini başlatmıştır.

Kavel'den Greif'e, Greif'ten Metal Fırtına'ya, gerçek yaşam göstermektedir ki, işçi sınıfı için tek geçerli yasa mücadelelenin yasalarıdır.

İşçi sınıfı tarihinde önemli bir sayfa: Singer işgali



Türkiye işçi sınıfının tarihi işgal, grev ve direnişlerle doludur. Kapitalizmin Türkiye’de 1950’li yıllarda giderek gelişmesiyle birlikte işçi sınıfının yaşam koşulları ağırlaşmıştır. Açlık, yoksulluk, baskı işçi sınıfının belini daha da büküştür. Elbette zulmün olduğu yerde direniş de vardır. Tarih bunu birçok vesileyle bizlere kanıtlamıştır: 1963’te Kavel işçilerinin greviyle, 1965’te Zonguldak Kozlu maden işçilerinin direnişiyle, 1968’de Derby işgaliyle, 1969’da Singer ve Alpagut işgalleriyle, 1970’te 15-16 Haziran Direnişi’yle, Sungurlar Kazan işgaliyle, 1980’de Tarih işgaliyle ve işçilerin öfkelerinin dışa vurduğu daha birçok fabrika eylemlilikleriyle tarih bize bunu göstermiştir.

SINGER İŞGALİ, KUMAŞLARI DEĞİL İŞÇİ SINIFINI BİRLEŞTİREN BİR MÜCADELE

ABD tekeli olan Singer’in, bu topraklarda kurduğu sömürü düzeninin tarihi çok eskilere dayanır. Singer, 130 yılı aşkın bir süredir bu coğrafyada yaşanan birçok ekonomik, sosyal ve siyasal değişimlere tanıklık ederek gelmiştir. Singer, birçok evin köşesini “süsleyen” bir dikiş makinesi markasıdır.

Osmanlı’ya bir pazarlama şirketi olarak giren Singer, 1959 yılında Kartal’da

fabrika açarak üretime başladı. İki ayrı şirket kurarak faaliyetlerini sürdürdü. İşçiler, fabrikada baskı altında çalıştırılıyor, insan yerine konmuyor, onlara ağır çalışma koşulları dayatılıyor ve işçilerin en doğal haklarına bile kısıtlamalar getiriliyordu. Patronun işçilerin örgütlendiği Maden-İş’i tanımaması, kendi himayesi altındaki Çelik-İş Sendikası’nı fabrikaya getirme çalışması işçilerde bardağı taşıran son damla oldu. Böylesi yoğun sömürü koşulları karşısında işçilerin patrona cevabı, 1964’te Kartal fabrikasında greve çıkmak oldu. İşçilerin hep birlikte örgütlenip greve katılmaması, diğer yandan patronun grevi kırmak için türlü ayak oyunlarına başvurması grevin başarıya ulaşmasını engelledi. Böylelikle patron işçiler üzerindeki baskılarını artırarak, çalışma koşullarını daha da çelikleme hale getirdi. İşçilerde bir yandan öfke mayalanmaya devam ediyordu. 1967’ye gelindiğinde bu sefer Singer’in satış mağazalarında çalışan beyaz yakalı emekçiler ücret talebinin ötesinde, iş güvencesi ve baskı koşullarına karşı greve çıktı. Beş buçuk ay süren bu grevde de tam anlamıyla başarı kazanılmış olamadı. Ancak beyaz yakalı işçilerin ücret talebinin ötesine geçerek mücadele etmiş olması, işçi sınıfı tarihi adına önemli deneyim bırakmış oldu. Fabrikada koşullar

ağırlaşıyor, işçilerin beli daha da bükülüyordu. 1969’a gelindiğinde bu kez Singer işçileri koşulları değiştirmek ve istedikleri sendikayı getirmek için harekete geçti. Patronun gelişen mücadele karşısında öncü işçileri işten çıkarmasıyla birlikte işçiler fabrikayı işgal etti. Bir buçuk ay süren bu işgal eyleminde polisle işçiler arasında sert çatışmalar yaşandı, bu süreçte birçok işçi yaralandı, gözaltına alınarak tutuklandı. Ancak işçilerin kararlı mücadeleleri patronu Maden-İş’i kabul etmek zorunda bıraktı, işçilerin çalışma koşulları ve hakları konusunda kazanımlar elde edilmiş oldu.

1968’de gerçekleşen Kavel işgali ile birlikte Singer işgali, sarı sendikacılığa karşı vurulmuş önemli bir darbedir. Diğer yandan ‘60’lı yıllarda yükselen gençlik hareketinin, işçi sınıfını toplumsal mücadelede özne olarak kabul etmesinde Singer işgali önemli bir yer tutar. Üniversitelerdeki gençlik örgütlerinin ortak imzalarıyla yayınladığı “Singer Damgalı Malların Ardındaki Oyun ve Grev” başlıklı broşür, gençlik ile işçi sınıfının buluştuğunun kanıtıdır. Yine o dönemde yükselen anti-emperyalist mücadelede Singer direnişinin bir simge özelliği taşıması da önemli bir noktadır.

P. SEVRA



Türk-İş’ten DHL direnişine ziyaret

TÜMTİS üyesi 9 işçinin atıldığı DHL Express kargoda devam eden direnişi 171. gününde (3 Ocak) Türk-İş Marmara Bölge Temsilciliği ve İstanbul Şubeleri ziyaret etti.

Direniş alanında konuşan Türk-İş Bölge Başkanı Adnan Uyar taşeron düzenlemesine değinerek “biliyoruz ki bu mesele halledilmedi ve sıkıntılar devam ediyor” dedi.

İşçi ve emekçiler açısından sorun olan vergi adaletsizliğine de değinen Uyar, “Verginin yüzde 15’te aynen kalmasını istiyoruz. Vergi matrahı aralıklarının bizi sıkıntıya sokmayacak bir şekilde, çalışanları mutlu edecek şekilde bir an önce halledilmesini talep ediyoruz” diye konuştu. Türk-İş’in asgari ücretle ilgili devletin verilerini baz alarak 1893 lira düzeyinde olması gerektiği yönündeki görüşünü hatırlatan Uyar, asgari ücret konusunda sürekli ülke şartlarının bahane edilerek çalışanların mağdur edilmesinin kabul edilemez olduğunu söyledi. Uyar, yapılacak yasal düzenleme ile asgari ücretin 1893 lira seviyesine çekilmesi gerektiğini ve vergi dışı bırakılması gerektiğini ifade etti. Örgütlenme önündeki engelleri de teşhir eden Uyar, DHL Express işçilerinin de sendikalaşma haklarını kullandıkları için işten atılmalarını hatırlattı ve örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması gerektiğini ifade etti. Sendikalaşma mücadelesi veren DHL Express işçilerinin yanında olmaya devam edeceklerini belirterek sözlerini sonlandırdı.

TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk de yaptığı konuşmada yeni asgari ücretin beklentileri karşılamadığını ve sefalet ücreti düzeyinde kaldığını ifade etti.

Taşeron kadro konusunda atılan adımların yetersiz olduğunu söyleyen Öztürk, DHL Express’te işçilerin sendikalaştıkları için baskıyla karşılaştıklarını belirterek “Eğer, DHL Express sendika hakkına saygı göstermezse küresel eylem kararı hayata geçirilecektir” dedi.

Basın açıklamasının ardından Kod-A Bilişim işçilerinin direniş çadırı da ziyaret edildi.

Hisar Tencere’de işçi kıyımı

Yeni yıla birçok zamlarla girilirken, Hisar Tencere patronu da işçilere dönük saldırısını kendi fabrikasında uyguladı ve işçi kıyımlarıyla girdi.

İstanbul Esenyurt Örnek Mahallesi’n-

de kurulu bulunan Hisar Çelik Tencere fabrikasında yeni yılın son iş gününde birçok işçi daralma bahanesiyle işten atıldı. Görüştüğümüz işçiler patronun kendilerine “işlerimiz iyi değil, piyasa

kötü, küçülmeye-daralmaya gidiyoruz” diyerek çıkış verdiğini ifade ettiler.

İşçiler işten çıkarmanın haksızlık olduğunu söyleyerek dava açacaklarını belirttiler.

İran'da kitle harek

İran'da ekonomik, sosyal ve siyasal taleplerle başlayan kitle hareketi, farklı biçimlerde devam ediyor. Ülkenin ikinci büyük kenti Meşhed'de başlayan eylemler, başkent Tahran dahil hızla birçok kente sıçradı. Bazı büyük kentlerin yanı sıra pek çok ilçede de eylemler gerçekleştiriliyor.

Yaygınlığına rağmen eylemlerin 2009 seçimlerinde patlak veren kitle hareketinin boyutlarına ulaşmadığı belirtiliyor. Ancak hareket, hem katılan kitlelerin toplumsal konumu hem de yükseltile talepler bakımından daha özgün niteliktedir.

BARDAĞI TAŞIRAN SON DAMLA 2018 BÜTÇESİ

Büyük vaatlerle iş başına gelen "reformcu" Hasan Ruhani yönetimi, emekçilere yoksulluk, işsizlik, sefalet dışında bir şey sunmadı. Yılın sonuna doğru resmi işsizlik %13'e yaklaşırken, emeklilere zamanında maaş ödenmiyor, kimi işletmeler işçilerin ücretlerini geciktiriyor, yolsuzluk ve rüşvet batağına saplanan bazı mollalar ise semirdikçe semiriyordu. Ruhani yönetiminin izlediği neo-liberal politikalar, ekonomik ve sosyal sorunların bu denli derinleşmesine yol açtı.

Bu koşullarda açıklanan 2018 bütçesi, zaten derinleşmiş bulunan sosyal sorunlara tuz-biber ekti. Gıda maddeleri ile akaryakıt fiyatları zamlanırken, ithal edilen bazı temel tüketim maddelerinden alınan gümrük vergileri de arttırıldı. Yoksulluk sınırı altında yaşayan milyonların

sayısına yenileri eklenirken, "reformcu" ve "muhafazakâr" kesimleriyle İran burjuvazisi ise servetine servet katıyor. Sınıflar arasındaki uçurumun giderek derinleşmesi, kitleleri isyana sürükleyen esas sebeptir. Elbette siyasal baskının yoğunluğu, demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlı olması gibi etkenler de hareketin gelişmesinde rol oynamıştır.

BURJUVAZİNİN İKİ KANADINA DA KARŞI

Diğer kapitalist ülkelerde olduğu gibi İran'da da sosyal sorunlardan kaynaklanan kitle eylemleri belli aralıklarla yaşanıyor. Ancak sendikalar gibi temel emek örgütleri zayıf iken, siyasal baskının yoğun olması, eylemlerin kitlesel ve uzun soluklu olmasına fırsat tanımıyor.

2009'daki kitlesel eylemler, egemen sınıflar arasındaki çatışmanın uzantısı olmanın ötesine geçemedi. Genellikle "muhafazakâr" burjuvaziye karşı "reformcu" burjuvaziye destekleyen eylemlere katılım daha çok üniversite gençliği ve orta sınıflarla sınırlı kaldı. Eylemlerde sosyal sorunlardan çok mollaların siyasal baskısı protesto edildi.

Bu kez sosyal yıkıma karşı patlak veren hareketin emekçi sınıfı karakteri daha baskın görünüyor. Hareketin emekçi karakteri hem yükseltile sosyal içerikli şiarlara hem de burjuvazinin "reformcu" ve "muhafazakâr" iki kanadına karşı duruşuna yansıyor. "Reformcu" burjuvazinin temsilcisi Hasan Ruhani yönetimine karşı gelişen eylemler, burjuvazinin mol-

lalar tarafından temsil edilen kesimini de rahatsız etti. Hatta "muhafazakar" burjuvazinin eylemlere yaklaşımı Ruhani'den daha sert oldu. Ruhani haklı talepler olduğunu kabul ederken, diğer kesim sokağa çıkanları yabancıların maşası olmakla itham etti.

Henüz başlangıç noktasında olsa da, kitle hareketinin egemenler arası çatışmanın sınırlarının ötesine geçmesi, gelecek açısından kritik önemdedir. Hareket bu temelde tutunabilirse, işçi ve emekçi sınıfların kendi talepleri etrafında birleşip mücadele etmeleri için uygun zemini de hazırlayacaktır.

TEMEL ZAAF ÖNDERLİK SORUNU

1979'da ABD kuklası Şah rejimini yıkan halk devriminin ardından inisiyatif ele geçiren Humeyni liderliğindeki molalar, ilerici-devrimci hareketi vahşi yöntemlerle tasfiye ettiler. Devrimde etkin bir rol oynayan İran solunun iktidarın dışına itilip adeta imha edilmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin en temel handikaplarından biri oldu. Bu sorun halen de aşılabilmiş değil. Nitekim patlak veren kitle hareketinin en belirgin zaf alanı da programı ve hedefleri olan devrimci bir önderlikten yoksun olmasıdır.

Kitle hareketinin kendiliğinden başlaması anlaşılırdır. Ancak başlangıç aşamasında kimi avantajlar taşıyan bu durum, hareketin gelişimi açısından handikaplar yaratır. Harekete fiilen önderlik edebilecek devrimci bir öncünün olmayışı, başka güçlerin devreye girmesine davetiye

çıkartıyor. Nitekim Halkın Mücahitleri ile Şah rejiminin artıkları, harekete önderlik ettiklerini iddia ederek süreçten faydalanmaya çalışıyorlar. Oysa emekçilerin Şah artıklarına itibar etmesi mümkün olmadığı gibi, geçmişte İslamcı sol çizgide olan, ancak Irak işgalinden sonra ABD'ye angaje olan Halkın Mücahitleri'nin de emekçilere sunabileceği bir şey yoktur. İran'da emekçi sınıfı dinamiklerinin daha etkili olabilmesi, devrimci hareketin bu sınıfsal zeminde yeniden inşa edilmesiy-le mümkün olacaktır.

RUHANI YÖNETİMİNİN YAKLAŞIMI

Eylemler başladığında dış müdahale vurgusu öne çıkarılsa da, Hasan Ruhani yönetimi hataları olduğunu, ekonomik ve sosyal sorunların arttığını, halkın taleplerinin haklı olduğunu, bunları karşılamak için çalışmalarını gerektiğini kabul etti. Ruhani, sorunları çözmenin zaman gerektirdiğini, bundan dolayı halktan sabır istediğini de belirtti. Ruhani yönetimi ile muhalefetin halkın taleplerinin karşılanması gerektiği konusunda anlaşığı da ifade edildi.

Ruhani yönetimi, göstericileri polis şiddetiyle kontrol altına almaya çalışsa da, taleplerin meşru olduğunu kabul ederek "uzlaşmacı" bir tutum içinde olduğu izlenimi veriyor. Yansıdığı kadarıyla Ruhani bu hatta kalmaya çalışıyor. Zira hem emekçilerin biriken öfkesini polis şiddetiyle bastırmak mümkün görünmüyor hem de İran'a müdahale etmek için fırsat kollayan dış güçlerin önünü kesmek için emekçilerin taleplerinin hesaba katılması gerekiyor.

ABD-İSRAİL-EL SUUD ÜÇLÜSÜNÜN UĞURSUZ ROLÜ

ABD, İsrail, Türkiye ve Körfez Şeyhleri koalisyonunun Suriye politikasının hezime uğramasında İran'ın önemli bir rolü oldu. Son dönemde AKP iktidarının İran'la ilişkileri dalgalı bir seyir izliyor. Ancak ABD-İsrail-El Suud üçlüsünün Suriye yenilgisinin acısını İran'dan çıkarma histerisi dinmiş değil. Nitekim eylemlerin başlamasıyla el ovuşturmaya başlayan bu ultra gerici ittifak, ilk andan itibaren suları bulandırmaya başladı. El Suud prensinin bir süre önce "savaşı İran'ın içine taşıyacağız" tehditleri dikkate alındığında, belli güçler aracılığıyla



eti ve handikapları

dış müdahale tehlikesinin ciddi olduğu anlaşılır. Binaların, araçların yakılması, bazı kentlerde polise ateş açılması gibi olgular, gösterileri hedefinden saptırmak isteyen güçlerin mevcut olduğu iddiasını güçlendiriyor.

ABD-İsrail-El Suud cephesinin İran'ı kaosa sürükleyip yönetimi yıkmak istedikleri bir sır değil. Bu emellerine ulaşmak için her yola başvuracaklarından da kuşku duyulmamalı. Elbette bu uğurusuz ittifakın emekçilerin talepleriyle bir alakası yoktur. Bunlar, hareketi hedefinden saptırıp, kendi iğrenç emellerine alet etmek istiyorlar. Tıpkı Suriye, Libya vb. ülkelerde olduğu gibi... Ancak, böyle bir çaba olsa da, bu ne polis şiddetini meşru kılar ne de emekçilerin taleplerinin haklı ve meşru olduğu gerçeğini ortadan kaldırır.

KIRLI MEDYA SAVAŞI BAŞLATILDI

Her zaman olduğu gibi, ABD ile işbirlikçileri, gerçekleri tersyüz eden, uydurma görüntüler yayınlayan, asparagas haberleri piyasaya süren, başka ülkelerde farklı tarihlerde gerçekleşmiş olayların kullanıldığı kirli bir medya savaşı icra ediyorlar. Bu kirli savaş ilk andan itibaren İran'a karşı da başlatıldı. Latin Amerika'da, Bahreyn'de çekilen görüntüler, sanki İran'da gerçekleşmiş gibi sunuluyor. Eyleme çağrı yapan twitter mesajlarının yarısına yakınının Suudi Arabistan'da piyasaya sürüldüğü anlaşıldı.

Kirli savaşın bu kadar hızlı başlatılması, emperyalistler ile işbirlikçilerinin hareketi hedefinden saptırmak için çaba harcamaya devam edeceklerini gösteriyor. Nitekim sosyal medyada şiddete çağırın, resmi kurumların yakılmasına kışkırtan, kolluk kuvvetlerine saldırı düzenleme konusunda teknik bilgiler içeren binlerce mesaj ve video yayımlandı. Bu da gösterilerin kanlı bir çembere sıkıştırılması için harcanan çabayı gözler önüne seriyor.

HAREKETTE İLK AYRISMA

Pazartesi gecesi gerçekleştirilen gösterilerde bazı kentlerde polisle silahlı çatışmaya girilmesi, bunun sonucunda 3'ü kolluk kuvvetlerinden toplam 11 kişinin öldürülmesi, hareket içinde bir ayrışma yaratmış görünüyor. Akşam saatlerinde az sayıda kişiyle "korsan eylem" yapan



Hareketin net bir programdan ve devrimci bir önderlikten yoksun olduğu koşullarda, hem emperyalist-siyonist müdahaleye karşı net bir tutum alması hem de yönetimin pasifize etme girişimlerini boşa düşürmesi kolay değil. Buna rağmen hareketin bu sorunların aşılabileceği süreci başlatacak dinamikler barındırdığını söylemek mümkün.

grupların gösterileri askerileştirme çabaları olduğuna dair iddialar var. Nitekim son günlerde akşam saatlerinde yapılan eylemlere katılımın çok sınırlı olduğu bildiriliyor. Örneğin Tahran'daki eyleme katılımın 200 kişi civarında olduğu söyleniyor.

Gösterilerde şiddet dozunun artması ve beşinci günde ölü sayısının onları bulması, iki farklı eylem biçiminin ortaya çıkmasına neden oldu. Daha kitlesel eylemlerde ekonomik ve sosyal talepler yükseltiyor ve silah kullanılması protesto ediliyor. Kitle eylemlerinin mevcut koşullarda bu boyuta taşınmasının emekçilerin lehine olmadığı açıktır. Zira sınırları olan kitle eylemlerinin silahlı boyuta taşınması, devletin şiddet dozunu daha da arttırmasına neden olacağı gibi, eylemleri hedefinden saptırmak için pusuda bekleyen güçlerin işini de kolaylaştıracaktır. Libya, Suriye gibi ülkelerde yaşananlar, kitleler hazır değilken eylemleri askerileştirmenin emekçilere kazanım sağlamak bir yana, bedeli çok ağır sonuçlar yarattığını göstermiştir.

DIŞ MÜDAHALEYE KARŞI GÖSTERİLER

ABD-İsrail-El Suud cephesinin küstahça müdahaleleri, İran toplumunun

önemli bir kesiminde tepkiye neden oluyor. Bu da yönetim lehine kitlesel gösterilerin yapılmasına zemin hazırlıyor. "Dış müdahaleye karşı" yapılan eylemlere katılım, Ruhani yönetimini protesto eden eylemlerin etkisini sınırlıyor. Zira karşı gösteriler hem yaygınlık hem katılım açısından diğer eylemleri çok aşıyor.

ABD, İsrail, Suudi Arabistan gibi Ortadoğu halklarının baş düşmanlarının kışkırtıcı açıklamaları, kitle eylemlerine zarar verirken, yönetim lehine yapılan gösterilere katılımı ise arttırıyor. Elbette bu eylemler Ruhani yönetiminin açmazlarını ortadan kaldırmıyor. Bununla birlikte kitle eylemlerinin etkisini sınırlayarak, kısmen de olsa Ruhani'nin elini güçlendiriyor.

YENİ BİR DÖNEME DOĞRU

Görünen o ki, İran yönetimi bazı tavizler vererek ve polis şiddetini kontrollü bir şekilde kullanarak eylemleri denetim altına almaya çalışacak. Nitekim her iki yönde adımlar atılıyor. Eylemlerde dile getirilen ekonomik ve sosyal taleplerin haklı ve meşru olduğunu kabul eden yönetim, aynı anda yüzlerce kişiyi de tutukluyor. Şiddet olaylarına karışanların ağır cezalara çarptırılmaları gerektiğini dile

getiren sesler de yükselmeye başladı.

"En kötü senaryo", ABD-İsrail-El Suud üçlüsünün hareketi istismar edip etnik-dinsel bir çatışma yaratma çabasının sonuç vermesi olabilir. Bu yönde her yola başvuracakları açıktır. Yine de İran gibi modern bir toplumda bu iğrenç planın tutması kolay değil. Halkın bu konuda hassas olması, el Suud destekli emperyalist-siyonist güçlerin işini zorlaştırıyor.

Olayların hangi yönde seyredeceği henüz netleşmese de, eylemlerin bir halk hareketi düzeyine ulaşması olası görünmüyor. Emekçi kitlelerin taleplerinden vazgeçmesi kolay değil elbette. Ancak hareketin hem içeriden hem dışarıdan kaynaklı handikaplarını aşabilmesi, en azından verili koşullarda zor görünüyor. Hareketin net bir programdan ve devrimci bir önderlikten yoksun olduğu koşullarda, hem emperyalist-siyonist müdahaleye karşı net bir tutum alması hem de yönetimin pasifize etme girişimlerini boşa düşürmesi kolay değil. Buna rağmen hareketin bu sorunların aşılabileceği süreci başlatacak dinamikler barındırdığını söylemek mümkün. Hareket belli tavizlerle durulsa bile, İran'da toplumsal hareketin gelişimi açısından şimdiden yeni bir birikim yaratmaya başlamıştır.

2017 yılı ve gençlik mücadelesi

2017 yılı, baskı ve zorbalığın tırmandığı bir yıl oldu. Son KHK ile tutsaklara yönelik "tek tip" dayatması, asgari ücret, taşeron aldatmacası, kendi silahlı çetelerine sağladıkları "dokunulmazlık" vb., saldırıların boyutlanacağını gösteriyor.

AKP iktidarı toplumsal dayanaklarını sağlamlaştırmak, "tek adam diktasını" hayata geçirmek için toplumun her kesimine yönelik saldırı planlarını devreye sokuyor. Gençliğe yönelik saldırılar ise geleceğini güvenceleme çabasını gösteriyor.

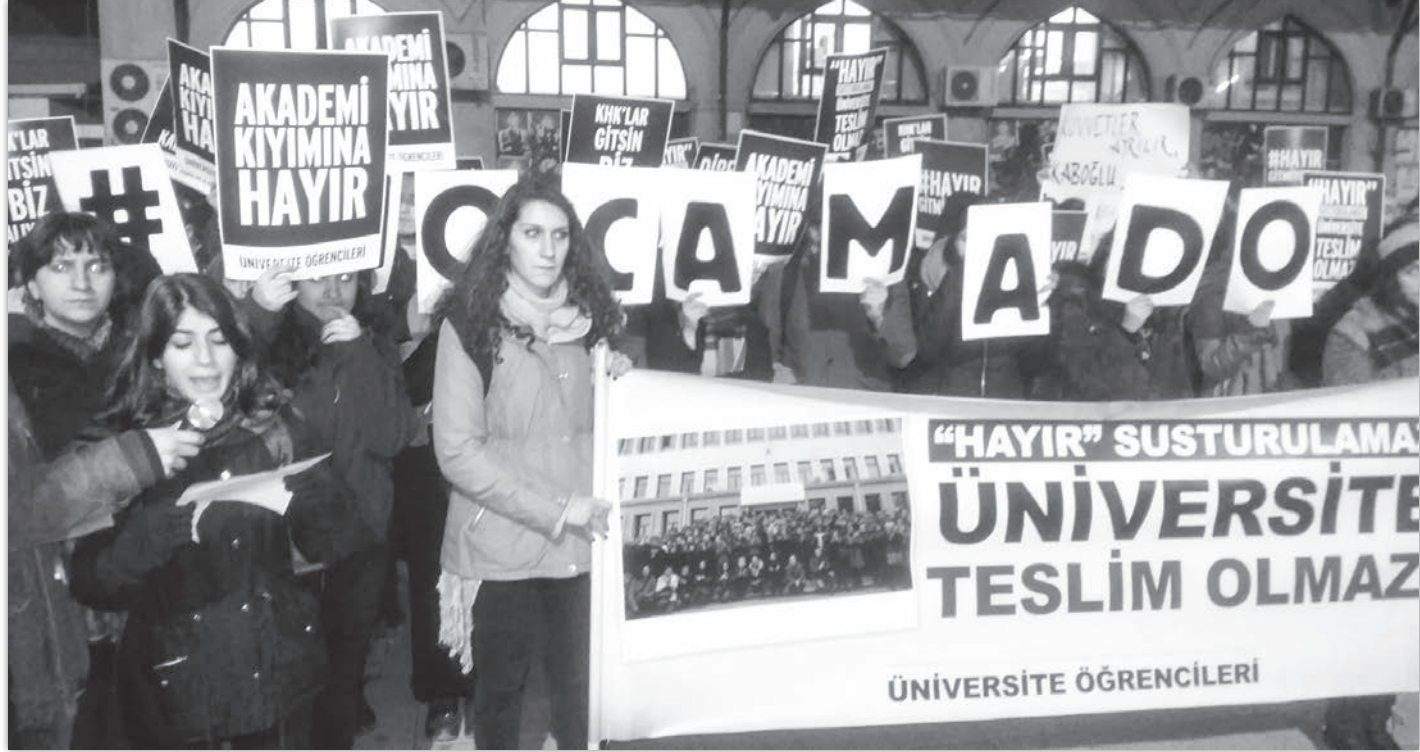
2017'ye baktığımızda, gençliğe yönelik sistematik bir saldırı furyası görüyoruz. Gençliğin özgürlük ve gelecek özlemine dönük bu saldırılar çok boyutlu ilerliyor. Artan baskılar, değişen müfredatlar, pahalılaştıran ve sektöre dönen eğitim, vb...

Gericilik genelde sistemi gericileştirme çabasında. AKP iktidarı ideolojik altyapısını "Araştırma üniversiteleri" üzerinden oluşturacak. Diğer üniversitelerde ise "cami" projeleri gündemde. Sermayenin ihtiyaçlarına Teknopark-Teknokentler ile savunma sanayisi bağlantısı üzerinden yanıt veriliyor iken, şimdi de "istihbarat" bölümü açıldı.

"Barış İçin Akademisyenler" in üniversitelerden atılması ile başlayan süreç yeni KHK'lar ile devam etti. Üniversiteler ve okullardaki ilerici birikimin tasfiyesi anlamına gelen birçok değişiklik yapıldı. İlerici akademisyenlerin işlerine son verilirken, öğrenciler soruşturma-uzaklaştırma-tutuklama terörüne maruz bırakıldılar. Üniversitelerde baskı ortamı "siyaset yasakları", sivil faşist beslemeler ve özel güvenlik terörü ile arttırıldı.

Sermaye ve devleti gençliğe yönelik saldırılarını sürdürüyor. Bunun bir boyutu gerici saldırılar, diğer boyutu ise sermayenin ihtiyaçlarını karşılamaya dönük girişimler. Bu çerçevede mesleki eğitim alanında adımlarını sıklaştırdıkları bir yılı geride bıraktık. Açılan Mesleki Eğitim Merkezleri, OSB'lerdeki meslek okulları, Mesleki Eğitim Yüksek Okulları ile "meslek garantisi"leri sunuldu. İstanbul'da Mercedes'e, Bursa'da Renault'ya, Kocaeli'de Ford'a işçi yetiştiren okullar arttırıldı.

TÜİK verilerine göre, geniş tanımlı işsiz sayısı 5.9 milyon. Genç işsizlik oranı yüzde 20. Kadın işsizliği yüzde 14.9, genç kadın işsizlik oranı yüzde 26.7 olarak gerçekleşti. Yüksek öğrenim işsizliği ise 2 puan artarak yüzde 13.9'a yükseldi. Ne istihdam ne de eğitimde olan gençlerin oranı ise yüzde 26.1.



2017 yılı baskı ve zorbalığın arttığı bir yıl oldu. Buna karşı yönelen tepkiler henüz örgütlü ve birleşik olmaktan uzak olsa da, gençliğin barındırdığı dinamik ve öfke bir çıkış yolu arıyor.

Adalet Bakanlığı verilerine göre, cezaevlerinde 2013 Mayıs'ı itibariyle 2 bin 776 tutuklu ve hükümlü öğrenci bulunuyordu. Bu sayı 2016 sonunda 69 bin 301'e yükseldi. 2017 yılına dair resmi bir açıklama olmasa da, son rakam yeterli bir veri.

2017 yılı baskı ve zorbalığın arttığı bir yıl oldu. Buna karşı yönelen tepkiler henüz örgütlü ve birleşik olmaktan uzak olsa da, gençliğin barındırdığı dinamik ve öfke bir çıkış yolu arıyor.

2017'DE YAŞANANLAR

8 Şubat'ta çıkarılan KHK ile birçok akademisyen ihraç edildi. Sonraki hafta Ege Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi ve Ankara Üniversitesi'nde ihraçlara karşı eylemler yapıldı.

10 Şubat'ta Kadıköy'de eylem düzenleyen gençlik örgütleri, ihraç edilen akademisyenlere sahip çıktı. 13 Şubat'ta Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde İLEF Dekanlığı işgal edildi. Cübbelerin üstünden polisler postalları ile geçtiler. Ege Üniversitesi'nde 20 öğrenci okuldan uzaklaştırıldı. 23 Şubat'ta Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü'nde öğrenciler ve akademisyenler Mimarlık Fakültesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümü'nden ihraç edilen üç akademisyeni uğurladılar. 1 Mart'ta Ege Üniversitesi'nde soruşturma ve ceza terörü ile okuldan

uzaklaştırılan dört öğrenci, "Okulumu geri istiyorum" diyerek, Bornova Küçük Park'ta direnişe başladı. 3 Mart'ta Namık Kemal Üniversitesi Çorlu Mühendislik Fakültesi'nde yemek ve kantin zamlarına karşı yapılan forumda, yemekhane ve kantin boykotu için çağrı yapıldı ve imza kampanyası başlatıldı. Öğrenciler tarafından sahiplenilen boykota yoğun katılım sağlandı.

8 Mart'ta Bilgi Üniversitesi Santral Kampüsü'nde Bilgi Kadın Kulübü üyesi öğrenciler stand açarak 8 Mart gündemiyle çalışma yürütürken, dışarıdan gelen yaklaşık 30 kişilik gerici grup standa tekbir ve bıçaklarla saldırdı. Eylemlerini sürdüren öğrenciler, 9 Mart'ta rektörlük önünde bir araya gelerek saldırıyı protesto ettiler.

9 Mart'ta Boğaziçi Üniversitesi'nde işten atılan akademisyenler için eylem gerçekleştirildi.

16 Mart'ta İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde bir araya gelen öğrenciler, Beyazıt ve Halepçe katliamlarını protesto ettiler.

21 Mart'ta İstanbul, Ankara ve Ege Üniversitelerinde ayyuka çıkan soruşturma-ceza terörünün ardından son olarak da Eskişehir'de Anadolu Üniversitesi'nde öğrencilere yönelik soruşturmalar devreye sokuldu.

21 Mart'ta Tekirdağ Namık Kemal

Üniversitesi Çorlu Mühendislik Fakültesi'nde öğrenciler, fakültenin bahçesinde Newroz ateşi yakıp türküler eşliğinde hallelor çektiler.

23 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'nde iki öğrenci, kütüphanede pusu kuran faşist çetenin saldırısına uğradı.

26 Mart'ta Malatya'nın Battalgazi ilçesi KYK yurdunda öğrenciler, yemek ve temizlik sorunu üzerine eylem yaparak, yurt yönetimini protesto ettiler.

Koç Üniversitesi'nde "Akademi biat etmez!" şiarıyla, öğrenci, işçi, asistan ve öğretim üyelerinden oluşan Koç Üniversiteler Dayanışması bir eylem gerçekleştirmişti. 26 Mart'ta on öğrenciye soruşturma açan yönetim, bir süre eylem ve etkinlikleri yasakladı.

ODTÜ'de 28 Mart günü başlayan "Hayır şenliği", 29 Mart'ta Devrim stad-yumuna yapılan yürüyüş ve stadyumda "Hayır" yazılarak sonlandırıldı.

30 Mart'ta Kızılder'e katledilen devrimcileri anmak için İstanbul Üniversitesi ve İzmir'de gerçekleşen eylemlere polis saldırdı. Ankara'da mezar başında anma gerçekleştirildi.

9 Nisan'da "Böyle gelmiş, böyle gitmez! Meslek Liseliler Birliği'ni kuruyoruz" şiarıyla düzenlenen meslek liseliler kurultayı coşkuyla gerçekleştirildi.

Şubat ayında Kocaeli Üniversitesi Umuttepe yerleşkesinde faşistler dev-

rimci ve ilerici öğrencilere saldırmış, 40'tan fazla öğrenci gözaltına alınmıştı. Rektörlük saldırıya uğrayan öğrenciler hakkında 13 Nisan'da soruşturma başlattı.

16 Nisan'da referandum sonuçlarının açıklanmasının ardından belli başlı kentlerde ve ilçelerde eylemler gerçekleşti. "Hayır bitmedi, daha yeni başlıyor" diyen kitlenin büyük oranını gençlik oluşturuyordu. Gözaltı, tutuklama saldırılarına en fazla maruz kalan gençlik kesimleri oldu.

27 Nisan'da Çorlu Namık Kemal Üniversitesi Mühendislik Fakültesi'nde 1 Mayıs etkinliği yapıldı. DGB ve HDP Gençliği'nin ortak etkinliği okul idaresinin engellemesiyle karşılaştı.

1 Mayıs eylemlerine katılım birçok yerde genç güçlerden oluştu.

6 Mayıs'ta Denizler anıldı. Ankara'da mezar başı anması, İstanbul'da Dolmabahçe'ye yürüyüş gerçekleştirildi.

13 Mayıs'ta Devrimci Liseliler Birliği ile Meslek Liseliler Birliği, "Baskıya, sömürüye, gericiliğe ve geleceksizliğe karşı mücadele bitmedi... Sürüyor, sürecek!" şiarıyla, Mayıs şehitlerini ve Soma'da katledilen madencileri andı.

Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile Dersim'de şehit düşen gerilla oğlunun cenazesini alabilmek için açlık grevi yapan Kemal Gün'ün direnişlerine destek vermek amacıyla, Kocaeli, Ankara, İstanbul ve Çorlu'da DGB ve DLB'liler destek açlık grevi gerçekleştirdiler. Anneler gününde ise çocuklarını yitiren anneleri ziyaret ettiler.

21 Mayıs'ta, Mayıs ayında ölümsüzleşen devrim şehitleri, Çorlu'da gençlik örgütleri tarafından anıldı.

Çorlu ve Akdeniz Üniversitesi'nde gerçekleşen mezuniyet törenlerinde Nuriye ve Semih gündeme getirildi. Akdeniz Üniversitesi'nde ev baskınları gerçekleşti.

2 Haziran'da Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde gerici-faşistler ramazanı bahane ederek ilerici öğrencilere

saldırdı. Kolluk güçleri 20 ilerici öğrenciyi gözaltına aldı.

9 Haziran'da liseli gençlik örgütleri, geleceksizliğe, sınav sistemine, rekabetçiliğe ve devletin gençleri katletmesine karşı karne gününde, İstanbul Kadıköy'de eylem gerçekleştirdi.

ODTÜ arazisindeki yol projesi için gerçekleştirilen ağaç katliamı öğrenciler tarafından protesto edildi.

2 Ekim'de ODTÜ öğrencileri ve emekçileri, yeni dönemin başlaması nedeniyle ODTÜ yönetiminin kampüs dışında gerçekleştirdiği etkinliğe karşı alternatif açılış düzenlediler.

10 Ekim'de İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü'nde öğrenciler, Ankara katliamında yaşamını yitirenleri anmak için bir araya geldiler. Saldırıya geçen kolluk güçleri 50 civarında öğrenciyi gözaltına aldı.

6 Kasım'da YÖK eylemleri Kocaeli, İstanbul, Ankara ve İzmir'de protesto edildi. İstanbul Beyazıt Meydanı'nda, "Üniversite Öğrencileri" imzasıyla, "Özgür-lüğümüz ve geleceğimiz için ayaktayız!" şiarıyla yapılan eylemde, on üniversite kendi özgün sorunlarını alana taşıdı.

13 Kasım'da Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, atanmasının birinci yılında "kayyum rektör"ü protesto etti.

14 Kasım'da İstanbul-Sancaktepe Mahmut Celalettin Ökten KYK Yurdu'nda 30'a yakın öğrenci yemekten zehirlendi. "Yönetim istifa" sloganıyla tepki gösteren öğrenciler, 27 Kasım'da "Nitelikli barınmak, insanca yaşamak istiyoruz!" başlığıyla bildiri yayınladılar.

9 Aralık'ta, ABD'nin Kudüs'ü "İsrail'in başkenti" olarak tanımasını İstanbul Kadıköy'de protesto etmek isteyen gençlik örgütlerine polis saldırdı.

13 Aralık'ta Erdal Eren, Ankara, İstanbul ve Kocaeli'de gerçekleştirilen etkinlikler ve mezar anmaları ile anıldı.

Ankara'da 19 Aralık katliamının yıldönümünü ve AKP'nin yolsuzluklarını protesto etmek isteyen gençlik örgütlerine polis saldırdı.

Kapitalistlerin çıkardığı savaşlarda çocuklar katlediliyor



Kapitalist-emperyalistlerin daha çok kâr için çıkardıkları savaşlarda çocuklar katlediliyor. Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF), 2017'nin savaş-çatışma bölgelerindeki çocuklar için "kabus yıl" olduğunu, çocuklara yönelik saldırılarına çok yüksek bir düzeye ulaştığını açıkladı.

UNICEF'in raporunda emperyalist savaş ve saldırganlığın çocuklar üzerinde etkisi şöyle özetlendi: "Pek çok çatışmada çocuklar kasıtlı olarak hedef alınarak; kalkan olarak kullanıldı, öldürüldü, sakat bırakıldı, kaçırıldı, savaşan taraflara katılmaya zorlandı. Milyonlarca çocuk ayrıca yıkıcı savaşların beraberinde getirdiği hastalıkların pençesine düştü."

KAPİTALİZM DAHA ÇOK ÇOCUKLARI ÖLDÜRÜR

UNICEF raporunda kapitalist-emperyalistlerin savaşlarında çocukların silah gibi kullanıldığı belirtiliyor. Çocuklar canlı kalkan olarak ya da üzerine bomba yerleştirilerek "intihar bombacısı" gibi kullanılıyor. Bununla birlikte raporda öne çıkanlar şöyle:

* Afganistan'da yılın ilk 9 ayı içinde yaklaşık 700 çocuk öldürüldü.

* Orta Afrika Cumhuriyeti'nde yeniden başlayan ve aylardır süren çatışmalardaki çarpıcı artış, çocukların öldürülmelerine, tecavüze uğramalarına, kaçırılmalarına ve silahlı güçlere dâhil edilmelerine yol açtı.

* Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nin Kasai bölgesinde şiddet yüzünden 850 bin çocuk evinden olurken 200'den fazla sağlık merkezi ve 400 okul saldırıya uğradı. 350 bin çocuğun ileri derecede akut malnütrisyon içinde

olduğu tahmin ediliyor.

* Nijerya'nın kuzeydoğusunda ve Kamerun'da en az 135 çocuk Boko Haram tarafından üzerlerine bomba yerleştirilip "intihar bombacısı" olarak kullanıldı. Bu sayı 2016 yılında kaydedilenin neredeyse beş katıdır.

* Irak ve Suriye'den gelen haberlere göre çocuklar çatışmalarda kalkan olarak kullanılıyor, abluka altında tutuluyor, keskin nişancılar tarafından hedef alınıyor, yoğun bombardıman ve şiddet ortamlarında yaşıyor.

* Myanmar'da Rohingya çocuklar Rakhine eyaletindeki evlerinde saldırılara uğrayıp buradan sürüldükten sonra dehşet verici ölçüde yaygın şiddete maruz kaldı. Kachin, Shan ve Kayin gibi uzak sınır bölgelerindeki çocuklar da Myanmar Silahlı Kuvvetleri ile çeşitli etnik silahlı gruplar arasındaki çatışmaların ortasında kalıyor.

* Çatışmalar ve çöken ekonomi nedeniyle kıtlık ilan edilen Güney Sudan'da yaklaşık 19 bin çocuk silahlı kuvvetlere ve gruplara dâhil edildi. Çatışmaların başladığı Aralık 2013'ten bu yana 2.300 çocuğun öldürüldüğü ya da yaralandığı biliniyor.

* Somali'de 2017 yılının ilk 10 ayında çocukların silahlı güçlere dâhil edilmeleriyle ilgili bin 740 vaka bildirildi.

* Yemen'de doğrulanmış verilere göre neredeyse 1000 gündür süren çatışmalar sonucunda en az 5 bin çocuk öldü ya da yaralandı. Gerçek sayının çok daha fazla olduğu tahmin ediliyor. İnsani yardım ihtiyacı içindeki çocuk sayısı ise 11 milyonu aşıyor. Malnütrisyon maruz kalan 1,8 milyon çocuktan 385 bininde durum ağır ve acilen tedavi sağlanamaması durumunda bu çocuklar ölümlerine yüz yüze kalacak.



“Devrimci bir sınıf hareketi için Mesleki Eğitim Kurultayı”na giderken...

Gençliği örgütleme seferberliğinin adımları

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışıyla örgütlediğimiz kurultayın hazırlıkları sürüyor. Birçok çalışma alanı, kendi özgün gündemleriyle bağını kurarak, kurultaya çağrıda bulundu. Kurultayımız mesleki eğitimi ilgilendiren tüm alanlardan bir katılıma sahne olacak. Mücadelenin birleştirici havuzunda izlenecek yol ve talepler belirlenecek. Kurultayın başarısını bu çalışma alanlarının ön hazırlıkları belirleyecek. Kurultay bu yönüyle yeni bir başlangıç olacak.

Mesleki eğitim alanının gençliği kesen başlıklarına ilişkin bir değerlendirme sunmak önemli bir yerde duruyor. Bu alanda yaşanan gelişme ve değişimler, genelde eğitim sisteminde yaşananlardan bağımsız ilerlemiyor.

Genel olarak eğitim alanı dinci-gerici AKP iktidarının yapboz tahtasına dönüşmüş durumda. Fakat sadece AKP iktidarı açısından değil geçmişteki hükümetler için de geçerli bu. Oturmuş bir sistem ve yönelimden bahsetmek mümkün olmasa da, eğitim sistemindeki tüm değişimler sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde gerçekleşiyor.

Son yıllarda lise ve üniversitelerde yapılan değişikliklerle bu doğrultuda önemli adımlar atıldı. TEOG’un kaldırılması, yerine getirilen yerel yerleştirme ve sayısı artan meslek liseleri, sermayenin beklentilerine yanıt veren adımlar. MYO ve ML’lerin şehir merkezlerinden fabrika bölgelerine taşınmasının son dönemde yaygınlaştırılması da öyle.

Bunlara karşı durmak ancak nitelikli eğitim talebi ile birleştirildiğinde bir karşılık üretecektir. Başta öğrenciler olmak üzere okulların tüm bileşenlerinin “söz, yetki ve karar hakkının” savunulması, temel bir gündem olarak karşımızdadır.

Mesleki eğitim alanında genel eğitimin güdük ve nitelsiz olarak verilmesi önemli bir sorun alanıdır. Yanı sıra ve-



Üç yıldır sistematik olarak alana yüklenmenin yarattığı birikim ve deneyim, mesleki eğitim alanında güç olmanın yollarını göstermektedir. Perspektif planında açıklık, ısrarlı, yöntemli ve hedefli bir çaba ile aşılmayacak engel yoktur.

rilen mesleki eğitimde laboratuvar ve atölyelerin niteliksizliği, verilen pratik eğitimin sınırlılığı, araç-gereçlerin öğrencilere karşılatılması vb. birçok sorun yaşanmaktadır. Atölye ve staj sömürüsü temel sorun alanlarından bir diğerini oluşturmaktadır. Bu alanda emeğin korunması ekseninde verilecek mücadele bizlerin önünü açacak bir yerde durmaktadır. Bu mücadelenin MLB açısından temel bir alanı okullarken, diğer bir alanı staj yapılan fabrikalardır.

Çocuk işçiliğinin yasal adı olan çıraklık, kadın öğrencilerin yaşadığı zorluklar, diğer özgün gündemlerdir. Meslek okullarında gerici örgütlenmelerin taban bulması, bunun alandaki sömürüyü perde-

lemek için kullanılması bir başka sorun alanıdır.

Kurultay hazırlıklarının temel bir boyutunu politik hazırlık oluşturmaktadır. Devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın önemine ilişkin yapılacak tartışmalarda, işçi sınıfının mücadele tarihi, sistemin temel işleyişi, sınıflar mücadelesi gibi temel başlıklar politik hazırlığın bir boyutudur. Oluşturulan kurultay hazırlık komitelerinde tebliğlerin kolektif hazırlığı da politik hazırlığı güçlendirecektir.

Hedefimiz kurultayı bir örgütlenme seferberliğine dönüştürmek. Mesleki eğitim alanındaki okullarda birliklerimizin çalışmalarını güçlendirecek, örgüt-

lü zeminlerini çoğaltacak bir misyonla hareket ediyoruz. Pratikte birleşmeyen politik hazırlığın bir karşılığı olmadığını biliyoruz. Üniversiteler, Meslek Yüksek Okulları ve Meslek Liseleri birlik çalışmamız ile kurultaya yüklenecek; alanların kendi çalışma araçlarını kullanarak sürecin örgütlenmesi, kurultayı bir mücadele mevzisine dönüştürecek. Bu yanıyla kurultay öncesi ve sonrasıyla bir örgütlenme seferberliğidir bizim için.

Üç yıldır sistematik olarak alana yüklenmenin yarattığı birikim ve deneyim, mesleki eğitim alanında güç olmanın yollarını göstermektedir. Perspektif planında açıklık, ısrarlı, yöntemli ve hedefli bir çaba ile aşılmayacak engel yoktur.

**Zorbalara
boyun
eğmedik,
eğmeyeceğiz!**

28 Aralık'ta Ankara'da sabah saatlerinde bir DGB'li sivil polisler tarafından kaçırıldı. DGB'li yoldaşımızın evinin yakınlarında bekleyen sivil araç, evden hastaneye gitmek için çıkan yoldaşımızın önünü keserek kimlik kontrolü yapmak istedi. Karşısındaki sivil polislerden kimlik göstermelerini isteyen yoldaşımız apar topar araca bindirildi ve Kartaltepe Ormanı'na kaçırıldı! Yoldaşımız, yolculuk boyunca başını aşağı doğru eğdiklerini ve astım hastası olduğunu belirtmesine rağmen dikkate alınmadığını dile getirdi. Yolculuk esnasın-

da astım krizi geçiren yoldaşımızın durumu şu anda iyidir.

KORKU TERÖRÜNÜZ İŞE YARAMIYOR!

Ormanda bekleyen 5 kişi, toplamda bir buçuk saat süren kaçırılmada tehditler savurmuş, sürekli olarak belirttiği isimlerle görüşmemesi konusunda 'uyarmıştır.' Yoldaşımızın ailesi ve doğrudan kendisi tehdit edilmiştir. Daha sonra ise bırakılmıştır.

Sermaye düzeni muhalif gençliği sustur-

ma ve sindirme politikalarını çok yönlü ve sistematik bir şekilde uygulamaktadır. OHAL arkasına sığınarak kendi hukuklarını dahi tanımayan düzenin bekçileri bugün hukuksuzca kaçırılmaya başvuruyor. Hedefleri tüm çıplaklığı ile ortadadır. Bizleri, gençliği sindirmek ve ehlileştirmek istiyorlar. Ancak bir şeyi unuttuyorlar! Bizler sınıfın evlatlarıyız, zorbalara boyun eğmedik ve eğmeyeceğiz! Ne kaçırılmalar, ne tutuklamalar bizi yıldıramaz!

Devrimci irade teslim alınamaz!

ANKARA DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Mesleki Eğitim Kurultayı'na hazırlıklar sürüyor

14 Ocak'ta Kartal'da gerçekleştirilecek Mesleki Eğitim Kurultayı'nın hazırlıkları toplantı ve faaliyetlerle devam ediyor.

KARTAL

MLB'liler kurultay gündemiyle bir araya gelerek mesleki eğitimin önemi ve yaşanan sorunlar üzerine konuştular ve kurultay hazırlıklarına dair somut planlamalar yaptılar. MLB'liler kurultay öncesi mesleki teknik eğitim ve kurultayın ilan edilen başlıkları üzerine önümüzdeki günlerde bir araya gelerek tartışmalar yürütmeye karar verdiler. Ayrıca kurultaydan önce stand açılması, kurultaya çağrı bültenlerinin dağıtımını üzerine planlama yaptılar.

MLB'liler hazırlık kapsamında kurultaya çağrı yapan bildirimleri ve anketleri sabah okula giriş saatlerinde ve okul çıkışlarında meslek liselilere ulaştırdı.

GEBZE

MLB, kurultay gündemiyle birlikte meslek liselerinde yaşanan temel sorunları gündeme getirmek amacıyla çalışmalarını Gebze'de yoğunlaştırdı. "Okulda müşteri, stajda köle olmayacağız!" şiarlı afişlerle Gebze'de meslek liselilere seslendi. Meslek liselerinden GATEM ve STFA'nın çevresine afişler asıldı.

Meslek Liselilerin Sesi Bülteni, meslek liseli öğrencilere ulaştırılarak kurul-



taya katılım çağrısı yapıldı. Gebze'nin en kalabalık meslek lisesi olan GATEM'e bülten ve kurultay bildirisi ulaştırıldı. Dağıtım sırasında öğrencilerle sohbet edildi ve anket yapıldı.

Meslek liseli ve liseli öğrencilerle yapılan toplantıda ise eğitim sisteminin durumu üzerine konuşuldu. Eğitimin niteliksizliği, gerici ve milliyetçi örgütlenmelerin özellikle meslek liselerinde yürüttükleri faaliyetler, öğretmenlerin öğrencileri yönlendirmesi üzerine örnekler verildi.

Sermayenin eğitimi ve okulların tab-

losunu özellikle bu hale getirdiği, geleceğin genç işçi kuşağının itaatkar, şükürcü, sorgulamayan bir nesil olmasını istediği belirtildi. Devrimci bir sınıf mücadelesi açısından da okullarda yürütülecek devrimci mücadelenin önemi, hak arayan ve örgütlü olan bir genç kuşağın yaratılmasının önemi vurgulandı. Stajlarda yaşanan iş cinayetleri de tartışıldı.

AVCILAR

MLB Avcılar'da da gerçekleştirdiği anket çalışmaları ile liselileri kurultaya çağırdı.

İki gün boyunca Avcılar'da bir meslek lisesinin önüne gidilerek anket çalışması gerçekleştirildi. Liselilerin yaşadığı sorunlar üzerine sohbet edildi. Aynı zamanda Meslek Liselilerin Sesi bülteni de liselilere ulaştırıldı. 14 Ocak'ta yapılacak kurultay anlatılarak, bir meslek lisesinin neden katılması gerektiği üzerine konuşuldu.

İÜ TBMYO MESLEKİ EĞİTİM KURULTAYI HAZIRLIK KOMİTESİ TOPLANDI

İstanbul Üniversitesi Meslek Yüksekokulu Mesleki Eğitim Kurultayı Hazırlık Komitesi toplandı.

Mesleki Eğitim Kurultayı için 2. kez bir araya gelinen hazırlık komitesinde kurultayın programı ve meslek yüksekokuluna giden bir öğrenci için ne anlam ifade ettiği üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Tartışmalarda özellikle etnik, dinsel vb. ayrımların tamamen suni ayrımlar olduğu ve tarihin sınıflar mücadelesi üzerinden ilerlediği üzerine konuşuldu. Sermayedarların meslek liselerine ve meslek yüksekokullarına yaptığı yatırımların gençliğin geleceği düşünülerek yapılmadığı, bu yatırımlardan bir karşılık beklenerek ve öğrencilerden ucuz-nitelikli, aynı zamanda itaatkar bir işçi nesli yetiştirilmek için yapıldığına dikkat çekildi.

Kartal'da üniversiteye hazırlanan gençlerden 2018 asgari ücretine dair yorumlar aldık.

"SADAKA GİBİ ÜCRET!"

Ben bir meslek lisesi mezunuyum ve okulda asgari ücretin bize ne şekilde öğretiltiğini yazmak istiyorum.

Bize verilen derslerde "Asgari ücret: İşçilere normal bir çalışma günü karşılığı olarak ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün koşullarına göre asgari düzeyde karşılamaya yönelik ücrettir." şeklinde tanımlanmaktadır. Ben ise bu tanımın, bize verdikleri asgari ücretin karşılığını düşünmüyorum. Mecliste kavga etmekten, ağız dalaşı yapmaktan, işçi ve emekçileri enayi yerine koymaktan başkaca işleri olmayan, sadece genel kurulda lideri ne derse hemen onaylayan, elini kaldırıp indirmekten başka vazifesi olmayan, çoğu genel kurul sırasında sıcak deri koltuğunda oturduğu

Gençlerden asgari ücrete bakış

yerde uyuyan milletvekillerinin 2017 yılı aylık maaşları net 17.000 TL.

Ama asgari ücreti 2018 yılı için net 1.604 TL olarak belirliyorlar. Ayrıca vergi yükünün çokluğundan patrona maliyetinin yüksekliğinden bahsetmekten utanmıyorlar. "Dünyada asgari ücret ne kadar?" Denildiğinde ise şöyle bir tablo çıkıyor karşımıza:

- İrlanda - 7.100 TL
- Malta - 3.348 TL
- Yunanistan - 3.111 TL
- Almanya - 6.814 TL
- Britanya - 6.354 TL
- Estonya - 2.138 TL
- Slovenya - 3.661 TL

Sonra da çıkıp diyorlar ki; "Dünya bizi kısıyor" Bu tabloyu gördükten sonra diyece-

ğim şu ki: "Aynen, kısıyanıyormuş!" Hâlâ delirmemiş olmamızı neye bağlıyorsunuz? Şâyet hâlâ delirmediysek.. Kötü bir rüyadır belki bu. Belki bir gün uyanırız. Uyanır ve çok kötü bir kâbus gördüğümüzden bahsediyoruz birbirimize, olmaz mı ki? Uyanmak için neyi bekliyoruz sahiden?

Meslek lisesi mezunu bir genç

ŞAKA GİBİ ÜCRET, KORKUNÇ ZAM!

Üç kardeş. Biri 13, biri 10 diğeri ise 4 yaşında olan üç çocuk. İki öğrenci, öğrenci dediğim ise öyle herkesin gözünde canlandırdığı güzel üniformalı, güzel ayakkabılı veya güzel çantalı öğrenci değil. Başkalarının verdiği ikinci el kıyafet, ayakkabı ve çantalı öğrenci bunlar. Okul harçlığı nedir bilmeyen, yedikleri en

lüks meyve elma olan çocuklar bunlar. Peki bu çocukların suçu var mı? Tek suç babalarının asgari ücretle onları geçindirmesidir. Bu adam aldığı 1.604 TL ile geçinecek, ayın sonunu getirecek.

Kirasını, yol parasını, elektrik, su, yiyecek-içecek ve sağlık harcamalarını bu 1.604 TL ile karşılayacak..

Olacak iş değil, ama burası Türkiye. Oluyor!

Siz bakmayın devlet tarafından açıklanan enflasyon rakamlarına...

Vatandaş bir yıl boyunca her gün zamları yiye yiye perişan olmuş durumda.

Her şeyi geçtim... İşçiye 1.604 TL'yi reva görenlerin;

- Gömleği - 3.000 TL
- Ayakkabısı - 5.000 TL
- Arabası - 500.000 TL
- Uçağı - 78 milyon

Son söyleyeceğim şey ise; "Biz çaya ekmek batırıp yiyoruz sayın cumhurbaşkanı!"

Üniversiteye hazırlanan bir genç

Sömürü, baskı ve gericiğe karşı...

2017'de kadınlar direnişi seçti!

2017, sermaye iktidarının OHAL uygulamalarıyla birlikte ekonomik, sosyal ve siyasal alanlardaki saldırılarının arttığı bir yıl oldu. İşçi ve emekçi kadınlar bu saldırılardan paylarını fazlasıyla aldılar. Bir yandan baskı, sömürü ve gerici kısılcıya çok yönlü kuşatılan kadınlar, diğer yandan da direnişi elden bırakmadılar.

SÖMÜRÜNÜN, YOKSULLUĞUN VE YOKSUNLUĞUN ARTTIĞI BİR YIL

İşçi ve emekçi kadınlar 2017'yi insanca yaşam ve çalışma koşullarından mahrum bir şekilde tamamladı. % 25 ile kadın işsizliği oranında son yedi yılın en yüksek rakamına ulaşılırken, toplam genç işsizliğinin yüzde 63'ünü yine kadınlar oluşturdu. Kadın emeğini esnekleştiren, güvencesizliğe mahkûm eden politikalara devam edildi. Başbakanlık tarafından 2010 yılında yayımlanan Kadın İstihdamının Artırılması ve Fırsat Eşitliğinin Sağlanması Genelgesi 2017'de kaldırıldı. Yeni genelgede genelde "eşitlik" kavramıyla birlikte şunlar çıkarıldı: Ev eksenli çalışanlara ilişkin verilendirme önerisi; hapisane ve sığınma evlerindeki kadınlar ile eşi ölmüş veya boşanmış kadınların istihdam projelerinin önceleneceğine ilişkin öneri; cinsiyete dayalı verilendirme çalışmaları vb. öneriler...

AKP gericiğinin ve sermayenin örtüşen ihtiyaçları gereği esnek çalışma, kadınlara biçilen geleneksel roller kullanılarak ve çocuk doğurma teşvik edilerek, "doğum sonrası kadın işçilere yarım gün çalışma hakkı" olarak devreye sokuldu.

2017 Türkiye'sinde kadın-erkek eşitsizliği daha da derinleşti. Küresel cinsiyet eşitliği raporunda, "eşit işe eşit ücret" açısından kadın-erkek eşitliğinde, Türkiye 94. sırada yer aldı.

Yine 2017, iş cinayetlerinde ölen yaklaşık 2026 kişiyle, son on yılın en yüksek iş cinayetleri yılı olurken, yüzün üzerinde kadın iş cinayetinde can verdi. Sözde %11'lik "ekonomik büyüme"den kadın işçi ve emekçilere düşen pay ise kırıntı düzeyinde kaldı.

ŞİDDETİN VE GERİCİLİĞİN SESİNİN ARTTIĞI BİR YIL

Kadınların başta yaşam hakkı olmak üzere hak ve özgürlüklerine yönelik pek çok saldırı gerçekleşti. Dinsel gericiğin toplumsal yaşamın her alanında kadın hak ve özgürlüklerine saldıran hamleleri oldu. Kadın Cinayetlerini Durduraca-

ğız Platformu'nun raporuna göre, 2017 yılında 409 kadın öldürüldü, 387 çocuk cinsel istismara uğradı, 332 kadın cinsel şiddete maruz kaldı ve 12 kadının yaşam tarzına saldırıldı.

AKP, müftülere nikâh kıyım yetkisi veren yasadan sonra, kadınların şiddete uğraması durumunda koruyucu tedbir kararı için delil veya belge aranmamasını belirten yasayı da değiştirdi. 15 günden uzun koruma kararları için şiddetin uygulandığı hususunda delil veya belge aranması önerisini getirdi. Boşanmalar için ise "Aile arabuluculuğu" sistemini getirecek hazırlıklara girildi.

Dinsel saiklerle toplumsal yaşama biçim verme adımları devam etti. Diyanet İşleri Başkanlığı erkeğin telefon, mektup, faks, mesaj ve internetle karısından boşanabileceği yönünde fetva verdi. Gelen tepkiler sonucu kapansa da, Türkiye emekçileri, ilk "ikinci eş" bulma sitesini 2017 yılında görmüş oldu.

Bursa ve Malatya'dan sonra AKP'li Maraş Belediyesi de "kadınlara özel ulaşım aracı" adı altında gerici uygulamayı sürdürdü. Kadınların şort giymesinden sonra bisiklete binmesi de "tahrik" nedeni sayıldı.

EĞİTİMDE GERİCİLİĞİN VE CİNSİYETÇİLİĞİN ARTTIĞI BİR YIL

Özellikle eğitim alanında gerici dayatmalarda artış yaşandı. Kimi okullar ve yurtlarda kadın-erkek diye öğrencilerin ayrıldığı örnekler yaşanırken, yeni müfredatta "Kadının erkeğe itaat etmesi ibadettir" ifadeleri yer aldı. Milli Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz, "Örnek gösterilen cümleler kadının aile içindeki konumuna ve sorumluluğuna işaret etmektedir" sözleriyle, AKP iktidarının kadınlar için ne türden bir gelecek istediğini açığa vurdu.

Özellikle gerici tarikat yurtlarında ve okullarda çocuklara yönelik cinsel istismar vakalarında artış yaşandı. Bir yanda gericiler "Beden eğitimi dersinde eşofman giyen kız öğrencilerin zina yaptığını" söyleme rahatlığı bulurken, öte yanda devlet ders kitaplarında çocuk gelinliği övgüleri yer aldı.

KADINLARIN KATLINİN YARGI YOLUYLA DEVAM ETTİĞİ BİR YIL

Düzen yargısının kadın cinayetleri ile taciz-tecavüz davalarında faillere verdiği "iyi hal," "saygın tutum" gibi indirimleri devam etti. Yargıtay'ın, "namus cinayet-

inde sadakat indirimi uygulanacak" kararı ile de, 2017'de kadın cinayetlerine yeni bir "indirim" kılıfı bulundu. Yargıtay Kasım ayında, kendisini aldattığı gerekçeyle eşini öldüren kocanın müebbet hapis cezasını bozdu.

OHAL HUKUKSUZLUĞUYLA GEÇEN BİR YIL

OHAL bahanesiyle artan baskı ve yasaklar hız kesmedi. Bütün hak ve özgürlükler sınırlandı, eylem ve etkinlikler yasaklandı. OHAL nedeniyle kayyum atanan belediyelerde kadın dayanışma merkezleri, sığınma evleri kapatıldı, çalışanları işten çıkarıldı.

Devrimci, muhalif, ilerici pek çok kadın gözüaltına alındı, hapse atıldı. Özgür Kadın Hareketi'nin "OHAL ve Cezaevlerinde Yaşanan Kadın Hak İhlalleri Raporu"na göre, Haziran 2017'de kadın tutuk sayısının 9 bin 708 olduğu belirtildi. OHAL gerekçe gösterilerek tedavileri engellenen ve her geçen gün sağlık koşulları kötüleşen hasta tutsakların 27'si ağır olmak üzere 72'si kadın. Hapishanelerde tutuklu anne ve bebek sayısında artış yaşanırken, yılın son örneği "çocuklar ölmesin" dediği için iki aylık bebeğiyle hapse girecek Ayşe öğretmen oldu. Böylece hapishanelerde kalan 0-6 yaş arası 668 çocuğa bir bebek daha eklendi.

Mezopotamya Kadın Gazeteciler Platformu'nun verilerine göre, toplam 52 kadın gazeteci gözüaltına alındı, 9 kadın gazeteci tutuklandı. 6 kadın gazeteci haber takibi yaptıkları sırada katledildi. Gözüaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu'nun hazırladığı rapora göre ise, 2017'de 30 kadın ve trans birey gözüaltında cinsel saldırıya maruz bırakıldı. Failler arasında polis, jandarma-asker, özel tim, gardiyan ve IŞİD üyeleri yer aldı. Devrimci kadın tutsaklara yönelik devlet terörü, taciz ve işkence devam etti.

2017'de KHK'lar ile KESK'e bağlı on bir sendikadan ihraç edilen toplam 3100 çalışanın 600'den fazlası kadın emekçi. Yurtdışı bursu iptal edilen 226 öğrencinin üçte biri, üniversitelerden ihraç edilen 4811 akademisyenin beşte birini kadınlar oluşturdu.

YILI DİRENİŞLE GEÇİRENLER!

KHK ihracı sonucu işten atılan ve tutuklanan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile yine açlık grevi yapan Esra

Özakça'nın yanı sıra Acun Karadağ gibi kamu emekçileri ile destekçilerinin sürdürdüğü Yüksel Direnişi 2017'nin öne çıkan direnişleri oldu. Her gün yaşanan gözaltı terörüne rağmen direniş kararlılıkla devam etti. Yine KHK'lar ile işten atılan kamu emekçilerinin İstanbul başta olmak üzere çeşitli yerlerde gerçekleşen direnişlerinde emekçi kadınların kararlılığı öne çıktı. Cumartesi Anneleri de her hafta yaptıkları eylemleriyle yakınlarını aramayı sürdürdüler.

Kadın hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılara karşı eylemsel yanıtlar da OHAL engellerine rağmen verildi. Müftülük nikâhına karşı ya da "kıyafetime karışma" gibi tepkisel eylemler örgütlenirken, 8 Mart ve 25 Kasım eylemleri ülkenin çeşitli illerinde gerçekleşti. 2017 referandum sürecinde de emekçi kadınlar, sermayenin demir yumruğu olmaya soyunan tek adam rejimine ve gericiğin hayallerine 'Hayır' demek için sokaklara çıktılar. Ülkede tırmanan hukuksuzluğa karşı "adalet" gündemli yapılan eylem ve yürüyüşlerde kadın katılımı da dikkat çekti.

Fabrikalardaki sömürüye, tacize ve mobbinge karşı tek başına direnen Yazaki işçisi Dilek Gültekin'in direnişi gibi örnekler yaşanırken, Chinatool işçisi kadınlar sendikalarını kendileri seçmek için eylemler gerçekleştirdiler. Kod-A, HT Soler gibi pek çok işçi direnişinde kadınlar da yerlerini aldılar. İşçi eşleri olarak da direnişlerde boy gösterdiler. Maden işçilerinin yer altında özelleştirmeye karşı 24 saat süren eylemlerine, cam işçilerinin Lüleburgaz'dan İstanbul'a yaptıkları yürüyüşe, Sumitomo fabrikasındaki direniş işçi eşleri olarak katıldılar.

2017'DEN 2018'E MÜCADELEYE!

2017 bir kez daha gösterdi ki, bu sömürü düzeninde kadınlar toplumsal yaşamın dışına itilmekte, sömürülmekte, şiddetin her türlüyle "yaşamaya" zorlanmaktadır. Tüm bunlara rağmen görüldü ki, işçi ve emekçi kadınlar susmuyor, sinmiyor ve direnişi seçiyor. Toplumsal mücadelenin önemli bir dinamiği olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Son olarak 2017, Ekim Devrimi'nin 100. yıldönümüne denk gelmesi açısından da ayrı bir anlama sahip. Yüzyılın "Yaşamak için sosyalizm!" çağrısı, işçi ve emekçi kadınların 2018'de de devam edecekleri eşitlik ve özgürlük mücadelesine devredildi.

Ekim Devrimi'nin 100. yılında Kollontay'ı okurken... / I

Toplumsal gelişmede kadının konumu

Z. Kaya

Aleksandra Kollontay'ın "Toplumsal gelişmede kadının konumu" başlıklı kitabında, 1921 yılında Leningrad Sverdlov Üniversitesi'nde, daha sonra partinin kadın kollarında çalışacak kadın öğrenciler için verdiği on dört dersin özetleri yer alıyor. Kollontay, bu derslerle amacının, "... kadın öğrencilere, hem kadın sorununda marksist görüş üzerine kolay anlaşılır bir biçimde temel bir bakış sağlamak, hem de son dört bölümde yaşam koşullarının devrimleştirilmesini ve işçi devletinde kadının yeni konumunu göstermek" olduğunu belirtiyor.

Kollontay, on dört ders boyunca gerçekten de kadının toplumsal konumu ile üretimde üstlendiği işlev arasındaki kopmaz bağı açıklamaya girişir. İlk çağlardan kapitalist sisteme dek izlediği tarihsel süreç içerisinde bu bağı anlamlandırır. Bununla kalmaz, Sovyetler Birliği'nin ilk yıllarında hayata geçirilen politikalar ışığında, kadın sorununun çözümünü sağlayacak zemini oluşturmaya çalıştıklarını ortaya koyar.

Bugün de, bu bağı önemini kavramak, kadın sorununa marksist bakış açısıyla yaklaşmak, çözümü noktasında sınıf mücadelesinin tuttuğu kilit rolü anlayıp derinleştirmek için Kollontay'ın derslerini incelemek önemlidir. Aynı zamanda, Kollontay'ın son derslerinde öne çıkardığı örnekler üzerinden Sovyetler Birliği'nde kadın sorununun çözümüne dair marksist bakış açısıyla şekillenen politikalarından süzülecek deneyimler, "Yaşamak için mutlak sosyalizm" şiarını yükselten kadın komünistler için ayrıca önemlidir.

KOMÜNAL TOPLUMDA KADININ FARKLILAŞAN KONUMU VE NEDENLERİ

"İlkel komünizmde kadının konumu" başlıklı ilk ders, "kadını kurtaracak olanın kültür ve bilim değil, tersine, kadının toplum için yararlı ve üretken çalışma yürüttüğü ekonomik sistem olduğunu biliyoruz" sözleriyle başlar. Ziraat ve hayvancılık olarak farklı iki ev idaresi-



Kollontay, on dört ders boyunca gerçekten de kadının toplumsal konumu ile üretimde üstlendiği işlev arasındaki kopmaz bağı açıklamaya girişir. İlk çağlardan kapitalist sisteme dek izlediği tarihsel süreç içerisinde bu bağı anlamlandırır. Sovyetler Birliği'nin ilk yıllarında hayata geçirilen politikalar ışığında, kadın sorununun çözümünü sağlayacak zemini oluşturmaya çalıştıklarını ortaya koyar.

nin var olduğunu belirten Kollontay, tarımla uğraşan kabilelerin kadınlarının önemli ölçüde daha fazla hak eşitliğine sahip olduklarını, ataerkil egemenliğin hayvancılık yapan göçebe kabilelerde geliştiğini ifade eder. Bunun temel nedeninin ise, insanlığın "ziraatın, yani ekonomik gelişmesini güçlü bir şekilde ilerleten yeni bir gücün keşfini" kadına borçlu olması olduğunu vurgular. Ateşin keşfinin de kadın tarafından gerçekleştirildiğini hatırlatarak, "Ziraatla uğraşan kabilelerde kadının egemen konumunu sağlayan şey, onun anne olarak önemi değil, tersine onun köy ekonomisindeki esas üretici olma rolüdür" der. Hayvancılık yapan kabilelerde ise kadının ekonomide yan bir role sahip olduğunu söyleyerek, ziraat ve hayvancılık ile uğ-

raşan kabilelerdeki farklılaşan konumunu betimler. "Kadının tüm hakları, hem evlilikteki hem de politik ya da toplumsal hakları, yalnızca, onun ekonomik sistem içindeki rolü tarafından belirlenir" tespitinin altını çizerek.

KADININ TARİHSEL YENİLGİSİ

"Kölecilik ekonomik sisteminde kadının rolü" başlıklı ikinci derste ise "özel mülkiyet ve toplumun sınıflara bölünmesi, iktisadi gelişmeyi biçimlendirdi ve yönlendirdi, öyle ki, kadının üretimdeki rolü pratikte sifra indi" diyerek, kadının tarihsel yenilgisine işaret eder. Bu dönemde köle olarak satılmayanların en iyi ihtimalle ocağın başında ev köleleri haline gelmelerini özetler.

Üçüncü derste, feodal dönemde

soylu kadınlar için, "... zümrenin temsilcisi ve aile adının taşıyıcısı olarak kadın, saygı gördü ve belirli haklara sahipti. Kendi ailesinin dışında, şövalyeler, onu saygı ve hayranlıkla karşıladı. Ama kendi ailesi içinde tıpkı bir serf gibi her türlü haktan yoksundu" der. Soylu kadınların eğitim düzeylerinin düşüklüğüne ve "asalak" bir yaşam sürdüklerine dikkat çeker.

Dördüncü derste köylü kadının toplumsal durumuna eğilen Kollontay, "Erkek ve kadın, angarya egemenliğinin boyunduruğunu dayanışma içinde taşıdılar. Ancak haklardan yoksun, serf ve bağımlı köylü, kendi ailesi içinde, karısı ve ailesi üzerinde mutlak efendiyi oynadı" tespitinde bulunur. "Teorik olarak, daha çok sembolik ve geçmişin sevecen bir anısı olarak, köylü erkek, kadına, soyunun sürdürücüsü ve ekonomideki esas üretici olarak eskiden olduğu gibi yine değer verdi; ama pratikte, karısına hizmetçisi ve kölesi gibi davrandı. Kadın, feodal sistemde böyle yaşadı" diyerek, dönemi resmeder.

KAPİTALİZME DOĞRU

"Kapitalizm, kadını üretken çalışmaya çekti ve böylelikle kadınların hak

**2017 yılında
409 kadın
öldürüldü**

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, 2017 yılında kadına yönelik şiddet ve çocuk istismarına dair raporunu açıkladı.

Platformun raporuna göre, geride kalan yılda 409 kadın öldürüldü, 129'u kamuya açık yerlerde tanınmayan erkekler tarafından olmak üzere 387 kadın cinsel şiddete maruz kaldı.

Kadın cinayetlerinin en yoğun gerçekleştiği il 57 ölümlle İstanbul olurken, bunu 32 cinayetle

İzmir, 25 cinayetle Antalya, 18 cinayetle Bursa izledi.

Rapora göre, kadınların katillerinin 22'si eşleri, yüzde 13'ü de tanıdığı biri ya da akrabalarından idi.

Yüzde 43'ü ateşli silahlar, yüzde 21'i de kesici aletle öldürülen kadınların, 88'i 'kendini hayatlarına dair karar almak', 30'u da boşanmak istediği bahanesiyle öldürüldü.

eşitliği ve öz kurtuluşları için mücadelesinin gerekli önkoşullarını yarattı” sözleriyle bir sonraki derse geçen Kollontay, manifaktürün egemen olduğu dönemde kadınların “rekabet”inden duyulan korku ile kadınlara kimi zanaat kollarının yasaklandığını anlatır. “Burjuvazi tarafından iktidarın ele geçirilmesinin bir sonucu olan bu yeni toplumsal düzen, kesinlikle, kadının Ortaçağ’ın zulmünden kurtulmasına ya da onun genel yaşam koşullarının düzelmesine yol açmadı. Eski haktan yoksunluk, bağıllık ve sömürü, egemenliğini sürdürdü, ama farklı bir biçimde, hem de kadının insanlığın tüm tarihi boyunca görmediği bir tarzda” diyen Kollontay, özellikle keskinleşen iç savaş dönemlerinde ortaya çıkan tipik bir duruma işaret eder: “... kadınları ajite edip onları toplumsal ve politik mücadelelerin girdabına çekme(k)”...

Burjuvazinin iktidar mücadelesinde feodal sınıftan birçok kadının devrimci dönüşümü desteklediklerini ifade ederek, burjuva kadınların öne çıkan eğitim ve eşitlik taleplerinin de burjuvazi için iç savaş döneminde kabul edilebilir olduğunu belirtir. “Burjuvazi, iç savaşların çetin dönemi geçmişte kalır kalmaz, işine gelmeyen bütün ilkeleri soğukkanlılıkla bir kenara itti” diyerek, burjuvazinin kendi sınıfından olan kadınların sistemin ekonomik temellerine zarar vermeyecek boyutta olan taleplerini dahi nasıl bastırıldığını anlatır.

KAPİTALİZM VE KADIN EMEĞİ

“Kapitalist büyük sanayinin gelişmesi döneminde kadının emeği” adlı altıncı ders, 18. yüzyıldan itibaren işsizler arasında giderek artan kadın oranına dikkat çekilmesiyle başlar. Kollontay, burjuvaların kadınları işe almayı reddetmeleri durumunda “onlar için geriye tek çıkış yolu kalıyordu: fuhuş. Bunun için, kadının fuhuşa itilmesi, ücretli emeği bir gölge gibi izledi. Kadınlar için ücretli emek ne kadar normal hale geldiyse, kadın vücuduyla ticaretin yaygınlaşmasını gösteren eğri de o derece hızla yukarı çıktı” der.

Kadın emeğine ilişkin olarak, “Kadın emeğinin bugüne kadar küçümsenmesi, herhangi bir biyolojik özellikle açıklanmaz, tersine, onun ardında yatan toplumsal nedenler var” diyerek, bu nedenleri irdeler. Kadının ucuz iş gücüyle erkek işçileri rekabete sokan burjuvazinin ücretleri düşürdüğüne dikkat çeken Kollontay, “Bir iş dalında ne kadar çok kadın işe alınmışsa, erkeklerin iş geliri

de o kadar düşüyordu. Ve erkeklerin geliri ne kadar düşerse, o kadar çok kadın da, yani proleterlerin karıları ve kızları da, kendilerine bir yan kazanç sağlama ya zorlanıyordu” der ve “kötü bir döngü” oluştuğuna vurgu yapar. Bu kötü çemberi işçi sınıfının ilk kez 19. yüzyılın ikinci yarısında, politik ve sendikal örgütlerinin mücadelesi sonucu yarmayı başardığının altını çizer.

Bu dersin son vurgusu ise, kadın işçilerin çalışma yaşamına koşulların zorlaması ile girdikleri gerçekliği üzerinden öne sürülen, yoksulluğun ortadan kalkması durumunda kadın işçinin çalışmayacağı tezine karşıdır. “İşçi kadının ve işçi erkeğin kültürel istem düzeyi de otomatik olarak yükselir” diyen Kollontay, bu süreçte de kadının yeniden çalışmaya zorlanacağını kaydeder. Üretimde makinalaşmanın “kadın ve erkek iş gücünün eşit kılınmasına ve bunun da kadın ve erkeğin toplumsal hak eşitliğinin tanınmasına” yol açtığını belirterek, kadının kapitalist üretimde yer almasıyla kurtuluşuna giden yolu düzlediğini vurgular.

Sovyetler Birliği’nde kadın sorununun çözümüne dair marksist bakış açısıyla şekillenen politikalardan süzülerek deneyimler, “Yaşamak için mutlak sosyalizm” şiarını yükselten kadın komünistler için ayrıca önemlidir.

BURJUVAZİ VE İŞÇİ SINIFININ KENDİ SINIFDAŞI OLAN KADINLARA BAKIŞI

Önce burjuvazinin kendi sınıfından kadınlara karşı tutumunu özetleyen Kollontay, daha sonraki bölümde ise “İşçilerin sınıf bilinci, işçi kadının ‘sinsi bir rakip’ten başka her şey olduğunu ve onun da tıpkı erkek

işçi gibi işçi sınıfına mensup olduğunu erkeklere de kavratır. Proletarya, sermayenin işçi sınıfına karşı gittikçe arsızlaşan saldırılarını, ancak ortak örgütsel çabalarla püskürtebildi” diyerek, aradaki farkı ortaya koyar.

Sekizinci derste de bu konuya dönerek şunları söyler: “Fakat başlangıçta, ne işçi kadın ne de işçi sınıfı, işçi sınıfının nihai hedefinin, aynı zamanda kadın sorununun çözümünü de birlikte getireceğini anlamadılar. Ancak yavaş yavaş ve pahalıya mal olmuş onlarca yıllık deneyimler temelinde, proletarya içinde antagonist çelişkiler ya da çıkar karşılıkları bulunmadığının bilincine vardı. Daha çalışmanın makineleştirilmesi ile birlikte hâlâ geriye kalmış farklı emek faaliyetleri birleştirildi, öyle ki, kadın ve erkek işçiler bugün aynı çıkarlara ve hedeflere sahiptir.” Ayrıca proletaryanın bir bütün olduğunu, içinde cinsiyetler arasında savaşa yer olmayan ve uzun vadeli hedefleri arasında kadının kurtuluşu dâbulunan tek sınıf olduğunu vurgular.

(Devam edecek...)

Mezopotamya Kadın Gazeteciler Platformu 2017 raporunu açıkladı



“2017 Türkiye’inde toplam 52 kadın gazeteci haber takibi sırasında ya da evlerine yapılan baskınla gözaltına alındı. 9 kadın gazeteci tutuklandı.”

Mezopotamya Kadın Gazeteciler Platformu, 2017 yılında kadın gazetecilere ve basına yönelik yaşanan hak ihlalleri raporunu 29 Aralık’ta İnsan Hakları Derneği (İHD) Diyarbakır Şubesi’nde yaptığı basın toplantısı ile açıkladı.

Raporu Mezopotamya Kadın Gazeteciler Platformu Sözcüsü Ayşe Güney okudu.

2017’nin basın ve ifade özgürlüğü hakkının OHAL ve KHK’larla ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bir yıl olduğunu ifade eden Güney, bu hakkı kullanmaya çalışan gazetecilerin gözaltı, tutuklama ve baskılarla sindirilmeye çalışıldığını, özelde de kadın gazetecilerin hedef seçildiğini dile getirdi. OHAL sürecinde kadın gazetecilerin hedef haline getirildiğini belirten Güney “Sahada çalışırken hem kadın hem de gazeteci kimliği nedeniyle hedef olan kadın gazeteciler, darp, tehdit ve gözaltına alındı, tutuklandı ya da hükümet tarafından OHAL gerekçe gösterilerek çıkarılan KHK’lerle işsiz bırakıldı” dedi.

Raporda kadın gazetecilerin yaşadığı hak ihlali ve saldırılar şöyle sıralandı:

“* Baskı politikalarının yaşamın her alanına sirayet ettiği 2017 Türkiye’inde toplam 52 kadın gazeteci haber takibi sırasında ya da evlerine yapılan baskınla gözaltına alındı.

* 9 kadın gazeteci tutuklandı.

* Aralarında Nujiyan Erhan’ın da

bulduğu 6 kadın gazeteci farklı tarihlere haber takibi yaptıkları sırada katledildi.

* 26 kadın hakkında gazeteci oldukları veya gazetecilerle dayanıştıkları için dava açıldı.

* 6 kadın gazeteciye yargılandıkları davalarda 1 yıl 3 ay ile 7 yıl arasında değişen hapis cezası verildi.

* Yine OHAL gerekçe gösterilerek 2 kadın gazetecinin sarı basın kartı iptal edildi.

* 10 kadın gazeteci gözaltına alındıkları sırada ya da emniyette polislin darp ve tehdidine maruz bırakıldı.

* Yine kadın gazeteciler kadın haberlerinin takibi sırasında erkekler tarafından tehdit ve saldırıya maruz kaldı.

* Türkiye’nin tek kadın internet gazetesi Gazete Şûjin’in de aralarında yer aldığı 35 basın kuruluşu 2017 yılı içinde farklı tarihlere çıkarılan KHK’larla kapatıldı.

* Toplam 25 gazetecinin işine son verilirken, birçok kadın gazeteci de çalıştıkları basın kurumunda mobbinge maruz bırakıldı.

* Basın ve ifade özgürlüğünün ayaklar altına alındığı Türkiye’de hükümet politikaları karşısında toplumsal gerçekliğe sırtını dönen medya kuruluşlarında çalışan kadınlar, yayınlarına yapılan müdahale sonucunda istifa etmek zorunda bırakıldı.”

Faşist diktatörler de, diktatörlükler de kapitalist düzenin eseridir!

Latin Amerika geçmişten beri acımasız faşist diktatörlüklerin coğrafyası olmuştur. Bu diktatörlerin tümü de arkasında CIA'nın olduğu askeri-faşist darbeler sonucu iktidara gelmişlerdir. Hüküm sürdükleri ülkelerin işçi sınıfına, emekçilerine ve yoksul köylülerine büyük acılar ve yıkımlar yaşatmışlar, kanlı katliamlara imza atmışlardır.

Uyuşturucu ticaretine yataklık yapan birer mafya devleti olmak, bu diktatörlüklerin bir diğer niteliğidir. Zenginliklerini diğer sömürü ve soygun yöntemlerinin yanı sıra, bu kirli ticarete borçludurlar. Bunların Batista, Pinochet gibi pek çok örneği vardır. Bir örneği de Peru'da on yıl devlet başkanlığı yapan Alberto Fujimori'dir.

Peru oligarşisinin "demir yumruğu" olarak tanımlanan bu diktatör, 2000 yılında, kirli yöntemlerin de önemli rol oynadığı bir sürecin sonucunda iş başına gelmiştir. Fujimori elbette Amerikancı, IMF'ci, serbest piyasacıdır. İçerideki dayanacağı aynı zamanda mafya çeteliği de yapan Peru oligarşisidir. Ancak seçim öncesinde ve iş başına geldiği ilk günlerde bunu gizlemeye çalışmış, IMF karşıtı popülist söylemlere başvurmuştur. Kısa süre sonra bir aldatmacadan ibaret olan bu söylemleri bir yana bırakarak, gerçek kimliğini kuşanmıştır.

Onun diktatörlüğü altında, Peru işçileri ve kent yoksulları üzerindeki sömürü katmerlendi, kapsamlı özelleştirmelerle yeraltı kaynakları başta olmak üzere ülkenin tüm zenginlikleri ABD tekellerine peşkeş çekildi, IMF ile kölece ilişkiler kuruldu, böylece Peru tam bir sömürü cenneti haline getirildi. Kırsal alanda bunlara esrar, eroin, kokain ticareti eklendi. Azgın sömürü, soygun ve kirli ticaret yoluyla kısa sürede yoksul emekçi sınıflar ile sermaye sınıfı arasında büyük



bir uçurum yaratıldı.

Öte yandan, "terörle mücadele" adı altında, başta ilerici ve devrimci güçler olmak üzere toplumun tüm muhalif kesimlerine cepheden savaş başlattı. Latin Amerika'nın en büyük gerilla örgütleri olan maoist Aydınlik Yol ile Tupac Amaru gerillalarına yönelik amansız bir saldırı gerçekleştirdi. 1992'de parlamentoyu dağıttı. Ordunun da desteğini alarak, "başkanlık darbesi" denilen bir darbe yaptı. Yargıyı tasfiye etti. Böylece, hiçbir yasa ve hukukun olmadığı keyfi bir tek kişilik yönetim oluşturdu. CIA ile iç içe bir istihbarat örgütü kurdu.

Bunlarla da kalmadı, kendisine bağlı infaz mangaları örgütledi. Siyasetçileri, insan hakları savunucularını ve gazetecileri kaçırma, akıl almaz işkence uygulamaları, gerilla örgütlerine dönük katliamlar, yargısız infazlar, devrimci örgütlere yardım ettiği şüphesi ile rastgele tutuklamalar, yargıçların yüzünün

kapalı olduğu özel mahkemeler, gerillalara yardım ediyorlar diye yoksul köylüleri köylerden sürmek ya da acımasızca katletmek, toplama kampları kurmak, başlıca icraatlarıydı. Fujimori'nin, ilerici ve devrimci güçler başta olmak üzere toplumun muhalif kesimlerine açtığı bu kanlı savaşın bilançosu 70 bin kişinin katledilmesi oldu.

Fujimori'nin akibeti de diğer diktatörler gibi oldu. Sömürü, soygun, kirli ve kanlı icraatlar, toplumun geniş kesimlerinde gitgide büyüyen bir öfke biriktirdi. Zamanla korku sınırları aşıldı. Muhalif sesler çoğaldı, kendisini dışa vurdu.

Fujimori, kirli icraatlarına yolsuzluk, hile ve rüşvetleri de eklemişti. Kişisel iktidar ve zenginleşme hırsı belirgin bir özelliği idi. Bu konuda hakkında açılan gensorudan ancak, kendisi gibi kirli muhalif partinin desteği ile yakasını kurtarabilse de, düşüşünü durduramadı. Latin Amerika'daki diğer diktatörlerin yolunu

izleyerek Peru'dan kaçtı.

Fujimori'nin düşüşünde esaslı rol oynayanlar, korku duvarlarını yıkarak sokaklara çıkan, gösteriler ve grevler gerçekleştiren emekçiler oldu. Fujimori Şili'de yakalanıp iade edildi. Kirli ve kanlı icraatları nedeniyle yargılandı ve 25 yıla mahkum edildi. Ancak, başından itibaren onunla kirli ilişkiler içinde olan iş başındaki hükümet onu hep dışarı çıkartmak istedi. Rapor hazırlatarak affedilmesini sağlamaya çalıştı. Nihayet bugün bu gerçekleşmiş bulunuyor. Yaptığı sayısız katliamın hesabından kurtarılmak isteniyor.

Ancak, daha ilk günden görüldü ki, Fujimori diktatörlüğünden canı yanmış, büyük acılar ve yıkımlar yaşamış Peru emekçileri buna izin vermeyecekler. Günlerdir bu af yasasını protesto ediyorlar. Fujimori diktatörünün yattığı hastanenin önünde gösteriler gerçekleştiriyorlar.

"Eylemler Ruhani'yi büyük bir ikileme itiyor"

İran'da 28 Aralık'ta başlayan ve devam eden gösteriler uluslararası kamuoyunun ilgisine konu oluyor.

Dünya basını gösterileri yakından takip ederken, *Independent* gazetesinin Ortadoğu muhabiri Patrick Cockburn, İran'da devam eden protestolar hakkında analiz yazısı yayınladı. Cockburn yazısında, gösterilerin İran Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani'yi büyük bir ikileme ittiğini belirtti.

Cockburn'ün İran'daki eylemler hakkında yaptığı analizlerin öne çıkan yönleri ise şöyle:

"Muhafazakârlar, geçen yıl küçük bir farkla yeniden seçilen, ılımlı olarak görülen Ruhani'yi zayıflatmak için gösterileri başlatmış

veya bunlara müsamaha göstermiş olabilir. Eğer öyleyse, gösteriler hızlı bir şekilde muhafazakârların kontrolünden çıktı demektir.

Ruhani ve yönetimi, şu ana kadar protestolara sükûnet çağrısı yaparak, yatıştırıcı bir şekilde yaklaşarak cevap verdi. İnsanların protesto hakları olduğunu ancak mala, mülke zarar verme ya da şiddete karışma hakkının olmadığını söyledi.

Hükümet açık olarak, gösterilerin dinceğini umuyor. Ancak şu ana kadar bunun tam tersi yaşanıyor gibi görünüyor. Gözaltına alınanların sayısı hâlâ düşük. Ancak Ruhani, zayıf görünmemek için baskı altında olmalı.

Sonunda gösterileri sert bir şekilde bas-

tırabilir ama iyi bir şekilde duyurusu yapılan baskı, İran'daki gösterilere desteği artırabilir ve ABD ile Batı Avrupalıları, Yemen gibi ülkelerde göstermedikleri tarzdaki bir hevesle, ülkedeki insan haklarını korumaya itebilir.

Protestoların kanlı bir şekilde bastırılması ayrıca, Batı Avrupalıları, Trump'ın İran'a yönelik saldırgan tutumuna doğru itebilir ve ölümcül bir şekilde nükleer silah anlaşmasının altını oyabilir.

Bu da, Ruhani'nin dış dünyaya yönelik daha uzlaşmacı tutumu ve ülke içindeki daha liberal politikalarının başarısız olduğunu söyleyebilecek şahinlerin elini güçlendirebilir."

Ahed Tamimi, “Filistin’in cesur kızı”na...

Ahed Tamimi, Filistin direnişinin bugünkü genç simgelerinden birisi. Onu her seferinde bir İsrail askerini tekme-lerken ya da yumruklarken tanıdı dünya. Daha çocuk yaşta her eylemin önünde yürümesi, her biri birer savaş makinesi olan İsrail askerlerine meydan okuması nedeniyle ona “Filistin’in cesur kızı” dendi. Son olarak Batı Şeria’nın Nabi Salih köyünde, evlerinin girişine gelen iki İsrail askerinin üzerlerine yürüyüp tokatlarken görüntülendi. İsrail Eğitim Bakanı Naftali Bennett Ahed hakkında “Hayatı hapisane hücrelerinde son bulacak” derken, Savunma Bakanı Avigdor Lieberman ise şunları söyledi: “Müdahil olan herkes, sadece kız değil, ailesi ve çevresindekiler de hak ettikleri şeyden kurtulamayacaklar. Gün içinde vahşileşen gece olduğunda yakalanır. Bu da önemli bir mesajdır.”

Ahed bir halkı temsil etmekte; on yıllardır direnen ve savaşan Filistin halkını. İsrail askerleri ise orada işgalci, ırkçı ve terörist bir devletin temsilcileri. Ahed ile İsrail askerini karşı karşıya getiren şey tam da bu tarihsel olgudur. Ahed’in öfkesi, cesareti ve fedakarlığı Filistin direnişinin yarattığı birikimden ve tarihsel haklılıktan besleniyor.

Filistin’de direnmek ve ölmek her çocuk için gündelik bir iş. Her gün okula ya da çocuk bahçesine gider gibi savaş alanına iniyorlar çünkü. Faris örneğinde olduğu gibi. Bu nedenle onlara “Filistin’in taş generalleri” denildi. Bugün ise cesaretleri ile dünyayı sarsıyorlar.

AHED NEDEN VE NASIL “CESUR”?

Ahed tutuklandıktan sonra annesi ve kuzenleri gözaltına alındı. Hapishanenin önünde eylem yapan bir kuzeni daha gözaltına alındı. Ahed’in babası Bassem



Tamimi yaşananlar hakkında bir açıklama yaptı ve şunları söyledi: “Kızım la gurur duyuyorum, o bir özgürlük savaşçısı, gelecek yıllarda İsrail yönetimine karşı direnişe liderlik edecek. Kızım sadece 16 yaşında. Başka bir dünyada, sizin dünyanızda tümüyle farklı bir yaşamı olurdu. Bizim dünyamızda ise Ahed halkımızın genç özgürlük savaşçılarından oluşan yeni neslinin temsilcisi... Ahed, dünyada hiçbir anne baba evladını hapisane hücrelerinde görmek istemez. Ama Ahed, kimse de seninle benden daha fazla gurur duyamaz. Sen ve senin neslin kazanmaya yetecek kadar cesursunuz. Senin eylemlerin ve cesaretin bana huşu veriyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyor.” Baba Tamimi, İsrail devletine de “Ahed ilk kez gözaltına alınmış olsa da sizin hapishanelerinize yabancı değil. Kızım bütün ya-

şamını İsrail hapishanelerinin gölgesinin ağırlığı altında geçirdi” diye seslendi.

Bassem Tamimi Batı Şeria’da onlarca kez gözaltına alınmış ve tutuklanmış bir “insan hakları aktivisti” olarak tanınıyor. West Bank köyü Nabi Salih’de düzenlenen gösterilerin aktivistlerinden biri olarak biliniyor. Bu gösteriler sonrasında 2009 yılının sonundan itibaren 64 kişi (köy nüfusunun % 13’ü) tutuklandı. 2011 yılında tutuklanmadan önce, el-Tamimi İsrail yetkilileri tarafından on bir kez tutuklanmıştı. Bir seferinde yargılama olmaksızın idari gözaltında üç yıldan fazla kaldı. 1993’te, bir sorgulama sırasında gördüğü işkence sonrası sekiz gün boyunca bilincini kaybetti.

Baba Tamimi’nin kız kardeşi Bassama Tamimi, Ramallah’taki askeri mahkemede görülen duruşmaya katılmaya gider-

ken öldürüldü. Bassem’in kuzeni Rushdi Muhammed Said Tamimi, 2013’te tutuklanmış ve işkence görmüştü. Aralık 2011’de el-Tamimi’nin kuzeni Mustafa Tamimi yakın mesafeden atılan bir gaz bombasından direkt bir vuruşla öldürüldü. Kasım 2012’de el-Tamimi’nin kayınbiraderi Rushdi Tamimi, İsrail askerleri tarafından vurularak öldürüldü. *

İşte Ahed Tamimi, ailesinin yaşadığı bu büyük acılarda yoğurdu öfkesini ve cesaretini. “Filistin’in cesur kızı” bugün zindanda. Ancak halkının yaşadığı acıların hesabını sormaya devam ediyor. O, öfkesiyle, cesaretiyle ve direngenliğiyle yeni bir kuşağı temsil ediyor.

* https://en.wikipedia.org/wiki/Bassem_al-Tamimi

G. UMUT

Siyonist İsrail’den yeni Kudüs hamlesi

Siyonist İsrail Filistin toprakları üzerindeki işgalini derinleştiren ve kalıcı hale getirmeyi amaçlayan yeni bir düzenlemenin altına imza attı.

İsrail parlamentosu, işgal altında tuttuğu Kudüs topraklarından çekilmeyi imkansız hale getiren yasa tasarısını onayladı. Tasarıya göre, Kudüs’ten çekilmeyi onaylamak için parlamentoda en az üçte iki çoğunluk aranacak.

İsrail parlamentosu Knesset’in resmi internet sitesinde yer alan açıklamada, yasanın Kudüs’ün sınırlarını yeniden belirleyerek genişletme imkanı sağladığı belirtildi.

Parlamentoda 51’e karşı 64 oyla kabul edilen tasarının, aşırı sağcı Yahudi Evi partisi

milletvekillerinden Şuli Moalem-Refaeli tarafından hazırlandığı belirtiliyor.

Bu son gelişmenin ABD Başkanı Donald Trump’ın Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak tanımamasının ardından yaşanması ise manidar oldu. Keza İsrail, Kudüs’ü 1980 yılında başkent ilan etse de Trump’ın kararına kadar tek başınaydı.

İSRAİL GÖÇMENLERİ ÜLKEDEN ATMAYA HAZIRLANIYOR

Siyonist İsrail devleti, ülkeye gelen binlerce göçmeni ülkeden atmaya hazırlanıyor. İsrail hükümetinin aldığı yeni karara göre, 90 gün içinde ülkeyi terk etmeyen binlerce Afri-

kalı göçmen hapse atılacak.

Karar doğrultusunda, ülkeden çıkarılmak istenen göçmenlere 3 bin 500 dolara kadar para verilecek, kendi ülkelerine ya da başka bir ülkeye gitmeleri istenecek. Bunu kabul etmeyen göçmenler Nisan ayından itibaren hapse atılmaya başlanacak. Çocuklar, yaşlı ilerlemiş kişiler, kölelik ve insan kaçakçılığı mağdurları bu karardan muaf tutulacak.

Karar, çoğunluğu önceki yıllarda Eritre ve Sudan’da şiddetten kaçanların oluşturduğu göçmenlere yönelik ırkçı bir nitelik taşıırken, İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu geçmişte, Afrikalı göçmenlerin sayısının kontrolsüz biçimde artmasının İsrail’in Yahudi karakterini tehdit edeceğini öne sürmüştü.

Metin Göktepe katledileli 22 yıl oldu!

Devrimci-muhallif basın susmayacak!

Tarih 4 Ocak 1996'yı göstermekteydi. Milli Güvenlik Kurulu toplantısında alınan "Cezaevlerinin tutukluların eğitim kampı olmaktan çıkarılması" kararı çok geçmeden hayata geçirilecekti, önce Buca'da ardından Ümraniye'de. Ümraniye'de tutsaklar görüş haklarının engellenmesine yönelik protestolara başladılar. Devlet ise tutsakların protestolarına ve taleplerine bir gelenek oluğu üzere katliamla cevap verir. Bu katliamda Abdülmecid Seçkin, Orhan Özen, Rıza Boybaş, Gültekin Beyhan isimli 4 tutsak katledilirler. Katliamın ardından 8 Ocak 1996 tarihinde Orhan Özen ve Rıza Boybaş'ın cenazeleri Alibeyköy'den kaldırılacaktır. Cenaze töreni kalabalıktır. Cenaze törenini izlemek ve haber yapmak için Metin Göktepe de oradadır. *Evensel* gazetesinde birlikte çalıştığı arkadaşlarına "cenaze törenini mutlaka izlemeliyim" demişti Metin. Alana girdiği anda polisler tarafından durdurulur ve sarı basın kartı olup olmadığı sorulur. Ve sarı basın kartı olmadığı gerekçesiyle alana girişi engellenmeye çalışılır. Metin ise sabah gazetede arkadaşlarına emin bir şekilde ifade ettiği gibi töreni muhakkak izlemeliydi. Alana girmekteki ısrarlı duruşunun ardından polisler tarafından gözaltına alındı Metin. Alibeyköy'de devlet terörü estiren kolluk güçleri o gün yüzlerce insanı bu şekilde gözaltına alarak Eyüp Kapalı Spor Salonu'na götürür. Metin de gözaltına alınmasının ardından buraya getirilenler arasındadır. Gözaltına alınanlar buraya işkenceyle getirilmektedirler. O güne tanıklık edenler daha sonra verdikleri röportajlarda bir komiserin Metin için "özel muamele görmesi" yönünde talimat verdiğini söyleyeceklerdi. Bu talimatın ardından Metin Göktepe onlarca polisin çöp ve sopaları altında işkence görür. Gördüğü işkencenin ardından ise katledilir. Metin Göktepe'nin cansız bedeni katiller tarafından Eyüp Kapalı Spor Salonu'ndan alınır.

Cinayetin ardından devletin yetkili ağızları çelişkili ifadeler verirler. Döne-



min başbakanı Tansu Çiller ve İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar Göktepe'nin gözaltına alınanlar arasında olmadığını, kayıtlarda isminin bulunmadığını söylerken, dönemin Eyüp Cumhuriyet Savcısı Erol Canözkan ise Metin Göktepe'nin gözaltına alındığını kabul eder. Ancak Göktepe'nin bir süre sonra serbest bırakıldığını, gittiği çay bahçesinde fenalaşarak sandalyeden düştüğünü söyler. Dönemin İçişleri Bakanı Teoman Ünüsan ise Göktepe'nin spor salonunun duvarından düşerek yaşamını yitirdiği yönünde bir açıklama yapar. Ancak olaya tanıklık edenlerin ısrarla Metin'in işkenceyle katledildiğini beyan etmeleri ve hem ulusal hem de uluslararası alanlarda kamuoyu oluşmasıyla katil devlet işlediği suçu itiraf etmek durumunda kalır, ancak kendi sorumluluğunu gizleyerek. Süleyman Demirel polis cinayeti ile ilgili şu açıklamaları yapar: "*Cinayeti polis işlemiştir tabirini beğenmiyorum. Hadiseleri kendi sınırları içinde mütalaa*

etmeliyiz. Münferit hadiselerden netice çıkarırken, devleti yargılamayalım. Yargılanacak olan suçu kim işlemişse odur. Polis teşkilatını yargılamamız yanlıştır. Ama üstünde polis üniforması olan A veya B şahsı işlemişse, yakasına yapışırız. Cinayeti örtbas edilemez." Cinayeti kabul edenler kendi sorumluluklarını görmezden gelerek olayı 3-5 polisin "kastı aşan insan öldürmek" suçuna indirger. Zaten yapılan göstermelik yargılamalardan sonra katil polisler 17 ay hapiste kalmalarının ardından 2000 yılında çıkan "Rahşan Affı" ile serbest kalırlar.

METİN GÖKTEPE'DEN BUGÜNLERE...

Metin Göktepe'nin katledilişinin 22. yılındayız. Bugün gelinen aşamada devrimci-muhallif basına yönelik saldırılar hız kesmeden devam ediyor. 15 Temmuz'u bir lütf olarak gören Erdoğan ve AKP'si çıkarttığı KHK'larla devrimci-muhallif basına yöneltti saldırılarını ilk önce. Bu kapsamda yayınlanan onlarca KHK'yla

muhallif basına ait radyo ve TV kanalları kapatıldı, internet sitelerine erişim engeli getirildi, bu saldırılar hala da devam ediyor. Bunun dışında kendi kalemleri olarak görmedikleri, en ufak aykırı ses çıkaran gazetecilere ise Silivri adres olarak gösterildi. Hâlâ onlarca gazeteci çeşitli hapisanelerde tutuklu bulunuyor.

2017 yılına ait basına yönelik saldırılar, Sınır Tanımayan Gazeteciler tarafından raporlaştırıldı. Sınır Tanımayan Gazeteciler'in hazırladığı raporda Türkiye gazeteciler için "Dünyanın en büyük hapisanesi" olarak tanımlandı. Raporda 42 gazeteci ve 1 basın çalışanın çeşitli suçlamalarla hapisanede olduğu söylendi.

Bu saldırılar elbette bir rastlantı değil. AKP iktidarının adım adım hayata geçirmek istediği korku imparatorluğunun birer sonucu. İşledikleri suçların, yolsuzlukların, katliamların bilgisi işçi ve emekçilere ulaşmasını istiyorlar. Kürdistan'da işledikleri onca suçu haberleştiren yurtsever gazetecilere dönük süre avını hepimiz iyi hatırlarız. "Oradakiler terörist" diyerek işledikleri suçları örtbas etmek isteyenler gerçekleri yazanlardan elbette korkacaklardır. İşçi ve emekçilerden çaldıkları paraları ayakkabı kutularında saklayanlar elbette korkacaklardır kendi pisliklerinin ortaya dökülmesinden. Ancak çabaları nafiye. Devrimci-muhallif basın gerçekleri yazmaktan da, işçi ve emekçilere olan sorumluluğunu yerine getirmekten de asla vazgeçmeyecektir.

"Benim Annem Cumartesi"

Cumartesi Anneleri kayıplarını aramakla geçen 22 yılın ardından, 2018'e girerken Galatasaray Meydanı'nda 30 Aralık günü saat 19.00'da yeni yıl karşılama eylemi yaptı.

Hazırladıkları dilek ağacına kayıpların fotoğrafları asıldı ve dilek ağacının çevresine mumlar sıralanıp yakıldı. Cumartesi Anneleri'nin basın metnini Maside Ocak okudu. Galatasaray Meydanı'nda 22 yıldan beri umutla kayıplarını aradıklarını belirten Ocak, umudu kendilerinin

büyüttüğünü vurguladı.

Ocak'ın ardından Cemil Kırbayır'ın abisi Mikail Kırbayır, Hayrettin Eren'in kardeşi İkbâl Eren, Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç, Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin ve Hasan Ocak'ın abisi Ali Ocak konuştu. Hepsinin ortak mesajı, katillerden bir şey beklemeyip halktan çok şey bekledikleri oldu. Konuşmaların ardından eylem, Bandista'nın "Benim Annem Cumartesi" ezgisini söylemesiyle bitirildi.

**Sefalet ücretlerini ve
kölelik dayatmalarını
kabul etmeyelim!**

**Sömürü düzenine karşı
mücadeleyi
büyütelim!**